உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி ௨௪] குரோதன ௵ மாசி ௴ [பகுதி ௪.

Vol. XXIV. February-March-1926. No. 4.

தசரதன்குறையும் கைகேயிநிறையும்.

[௧௧௫-ம்பக்கத் தொடர்ச்சி]

பகுதி—௯:

கைகேயி இராமனைக் காடுகடத்தக் கருதக் காரணம்.

இனித் தசரதன்சுல்கச்சூள் நிறுவ முன்வருபவள், பரதனுக்குப் பட்டத்தைமட்டும் கேட்டு வாங்கினாற் போதுமே? கணவன் கழிபெருங் காதலுக்குரிய எழிலுறும் இராமன் பூழிவெங்கானம் புகுமாறு விரும்புவது அவள் வெறுங்கொடுமையையன்றிப் பிறிது குறிப்பதுண்டோ? என்பார் சிந்திக்கத்தகுவனவும் சிலவுள. கைகேயி இராகவனிடத்து உண்மைக்காதல் மிகவுடையாள் என்பதை, தசரதன் இராமன் இவர்கள் வாய்ச்சொற்களாலும், கைகேயி துளக்கமறவிளக்கும் தன் உள்ளக்கிடையாலும், இருபெரும்புலவரும் தரும் கவித்துறையாலும் முன்னரே கண்டுளோம். பட்டம் இராமனுக்கு ஆவதில் எல்லையும் ஒப்பும் அற ஒல்லை மகிழ்ச்சியுற்ற தேவி, தன் மகனலவிருப்பாலேனும் இராகவன்பால் வெறுப்பாலேனுமன்று கணவன்சொல்லறம்நிறுவும் தன் காதனிறை கற்புமுறைகருதியே இராமன் அரியாசனம் ஏறுவதைநிறுத்தத் துணிந்தது என்பதையும் செவ்வனே தெரிந்துளோம். ஆகவே "தூமொழி மடமா"னை மன்னர்மனைவி, இறைமையாக்கம் ஏற்கொளாத இராமனை நாடகற்ற எண்ணி, "நல்லருள் துறக்க" ஏய்ந்த தகவுடைப் பிறிதுகாரணம் இருக்கவேண்டும். அதனைப் பற்றற்ற நடுநிலைநின்று சிறிது ஆராயமுயல்வோம்.

அளியுறுத தூயசிந்தையள் அன்று இராமனைச் சேய்த்தாயவனஞ்செறிக்க எண்ணியகாரணம் இருதிறப்படுமென்று உணரலாகும்:—அறத்துறைநியதியும் அரசநீதியுமே தேவியை அத்துணிவுகொள்ளத் தூண்டியிருக்கவேண்டும். இராமன்பால்வைத்த பேராதரப்பிணிப்புண்டு அறமிறந்தவேந்தன், மீண்டும் தன் கழிபெருங்காதல் காரணமாக அல்லவையாற்றுவாறு காத்து, அவன்மன்னைப் புனிதநிலையில் நிறுவக் கற்புயர் கைகேயி கருதுவது இயல்பாம். துணைவன் தன் சொல்லறம் வழுவித் தன்னிலைநழுவக் காரணம், அவன் இராமனிடம்வைத்த அளவிகந்த அன்புமிகையென அறிந்தாள். அமிழ்தும் அளவிறந்தால் நஞ்சாமாதலின், அரசனை அறநெகிழ்வித் தலைக்கும் அளப்பரும் மகவாசையைக் குறைத்து, மனத்தூய்மையேற்றி, அவா அகற்றி, அறம் ஆற்றச் செய்விப்பதற்குச் சிலகாலமேனும் இராமனினின்றும் அவனைப் பிரித்துவைத்தல் இன்றியமையாததெனக் கண்டாள். அத்தநயன் தன்னருகிலுள்ளவரை தசரதனுள்ளமுழுதும் அவனுடைமையாகிநிற்கும். அதனால் அறநேமத்துறையமர்ந்து, அவன்மனம் தவாத்தருமத்தில் நிலைத்திருகத் தடைப்படும். ஆகவே இராமநேசபாசத்தை நெகிழ்வித்தாலன்றி இறைவனை அறநெறியில் நிறுவ இயலாதாகும். தன் உளம் விழுங்கி, தவாநிறைக் காதல்வழிபாட்டுக்குத் தனியுரிய தசரதன் கடவுட்படிவம் தருமநிலைதவிர்ந்து மாசூரக்கண்ட மெல்லியலாள், அல்லாந்து, நெஞ்சழிந்து அவலத்தால் மாழ்கி, மனமறுகி, நைந்து நொந்ததை முன் குறித்துள்ளேன். தன்னகமகலா மன்னனை எனைத்தானும் மாசகற்றிப் புனிதனுக்குவதையே தெய்வக்கற்புடைய தேவியின் ஆவி அவாவுமென்பதில் விந்தையும் சந்தேகமும் இல்லையன்றே. அதனாற்றன் கணவன்கருத்து அறத்துறையில் நிலைப்பதற்கு இடையூறாய்நிற்கும் இராமனைத் தசரதனைப்போலவே தானும் அன்புசெய்பவளாயினும், தலைவன்நலம்விரும்பித் தணக்கத் துணிவாள். அவன் பிரிவால் அரசன் பெரிதும் பரிதாபப்படுவனென்று அறிவாள். தநயன் காதல்காரணமாகத் தவறுவந்த தலைவன் அவலப்படுவனென்று அஞ்சி வாளாவிருப்பின் வேந்தன் மிகைவிழைவின் விபரீதவிளைவு முளையிற்கிள்ளா முதிர்முள்மரம்போற் 'களைகையு மபலும் காழ்த்தபின் அடர்க்கு'மாகலின், அவன்பிழைவிழைவிற் கைகேயி கண்ணோட்டம் கடியலானாள். மகன் பிரிவாற்று மன்னவன்வருத்தம், தவறுடையவனிடைத் தகவுறுதவமாய்,

முன் துனிவிளைப்பினும் பின் பயன் பெரிது தவும் பெற்றியை நினைந்து அதிற் றுணிவுகொண்டாள். மகனிடைக் காதல்மிகுவதன்பயனைத் தகுதி மறந்து தன் அறமிறந்த தன் தலைவன்மனத்தைச் "சென்றவிடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ—நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு" எனக்கண்ட கைகேயி, அவனை அறவழிப்படுத்தத் தான் செயற்பாலதோர்ந்து தேர்ந் தாள். தான் அறமாக்கண்டதனை முட்டின்றிமுடிப்பதில், "நெடுநீர், மறவி, மடி, துயில் நான்கும்" கடிநீரளாகையால், கைகேயி காண்டொ றும் காதலன் கருத்தழியக் காரணமாய்நின்ற இராமனைத் தன்கணவன் காணாதகற்றத் துணிந்துநின்றாள். "ஊழிபெயரினும் தான்பெயராள்", "சான்றாண்மைக்கு ஆழியெனப் படுவாள்" ஆய பெருமகள், வேந்தன் பாற் றான்கொளற்குரிய வரமிரண்டில், ஒன்றாற் பிறந்துரிய பரதனுக்கு அரசும், மற்றதனான் மன்னனுக்கு அவன் கழிபெருங்காதற் றிருமகனின் பிரிவும் அறங்கருதி வேண்டுந்திறத் துரவுகொண்டாள்.

இராமனைப் பிரிக்கவேண்டினும், கானகமுய்க்கக் கைகேயி கருதுவா னேன்? என்பார்க்கும் விடைகாண்பாம். தசரதனைசெல்லுமிடத்து எங்கு அவன் இருப்பினும், தசரதன் தானறியாமல் தனயனைத் தரு விக்கவும் தருமங்கருதாமல் அவனை அயோத்திக்கு அரசனாக்கவும் வினைபல விழைந்துசூழ்வான். தசரதன் சொல்லறச்சோர்வும் கள்ளக்க பட உள்ளக்கரவும் கண்கூடாக்கண்டபின்னர், தலைவி அவனை நம்பாமை தவறாமா? கைகேயி தான் பயந்தமகனைக்கொண்டு தன்கையிற் றானே வளர்த்த இராமனின்குணம் நன்கறிவாள். கோதுடைய குரிசில்மனமும் வினையும் மாசுநீங்கித் தூய்மைபெற்று அறத்துறையில் நிலைத்திறுக வேண்டுவதோரவதி இராமனை விரதமேற்கொண்டு வனம்வசிக்க வகை யறிந்து வழிப்படுத்திற் பின் அவனைப் பேதித்து விரதம்விடச் செய்யவல்லார் உலகில் இல்லையென்றும், இராமனைப் பிரிந்து நாளடை விற் சபலம் நீங்கித் திருந்திய தசரதன்மனம் அறத்துறையில் நிலைப்பதாகுமென்றும் தெரிவாள். கொற்றவனை அதுபற்றி மற்றவரம் இதுவாக வழங்கக் கேட்டாள். அவ்வாறு சமமதித்து வரங்கொடுத்த பின்னும், தசரதனும் கோசலையும் இராமனை வனம்போகவேண்டாமற் றடுத்து இருத்தமுயலுவதும், அறம் துறவாப் பெருந்திறலான இராமன் அவர்விருப்பத்தை மறுத்து அறத்துறைபறிவுறுத்தித் தான் குறித்த படி வனம்வசிக்கும் விரதமேற்கொண்டொழுகுவதும், கைகேயியின்

உரவுணர்ச்சியை உறுதிப்படுத்திநிற்கும். இவ்விமரிசைகளைக் கீழே விரித்துள்ளபடியால் ஈண்டும் விரியாதுவிடுக்கின்றேன்.

இனி, இவ்வறத்துறைமுறையேயுமன்றி, அரசியலவசியமும் இராமனை வனம்போக்கக் கைகேயிக்குக் காரணம் காட்டும். இதனை முதலிற் கூனியே அவளுக்குக் குறிக்கலாயினள். "இராமன் பதினான்கு வருஷம் ஆரண்யம்போய்விடுவனாகில், பிரஜைகளனைவரும் பரதனிடம் பற்றுள்ளவர்களாகிவிடுவார்கள். அதன்பின் பரதனை இந்த இராஜ்யத்திலிருந்து ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாது"* என்று கோப்பெருந்தேவிக்குக் கூனி இவ் விறைமையியலவசியத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கூறிவைத்ததாக வான்மீகர் விதந்தோதியுள்ளார். இவ்வரசியலறத் துறையும் ஈண்டு அதன்பயன்முறையும் சிறிது ஆராய்வாம்.

குறிக்கப்பட்ட இராமாபிஷேகம் நிறுத்தப்படப்போகின்றது. அவ்வபிஷேகம் பரதனுக்குச் செய்யத்துணியப்படுகின்றது. இவ் வாக்கமாறுபாட்டுக்கு முழுமுதற்காரணமாகும் சூல்கச்சூள் வரலாறு முற்றும் மறையினும் ஓம்பி மறைக்கப்படவேண்டுமெனத் தன் கணவன் நலங்கருதும் தெய்வக்கற்பினாள் தீர்மானித்துவிடுகின்றாள். இவ்வுண்மையுணராத கிளைஞரும் குடிகளும் என்ன கருதுவர்? "கேகயர்க்கிறை திருமகள்" வான்முறை திறம்பித் தன்மகனலம்விரும்பி இறைமையாக்கம் பரதனுக்காக்க வலிந்து அதையபகரித்து அவனுக்கு உபகரிப்பதாகவே அனைவரும் எண்ணநேருமன்றோ? அவ்வாறெண்ணின் விளைவு என்னும்? தங்கள் விசேஷமதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் பாத்திரமாகாத ஒரு கோமகனுரிமையை அவனுக் கில்லாதுபறித்து உரிமையற்ற மற்றோர்மகன் வலிதிற்கொண்டாலே குடிகள் அதை வெறுப்பது இயல்பாகும். "நொதுமல்நிலையுடைய குடிகளே வெறுப்பாராயின், இராமனுக்கு உற்ற சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் அவனபிஷேகத்தை நிறுத்தி அதைப் பரதனுக்குப்பண்ணத்துணிந்ததை எண்ணி மனம் புண்ணாகிக் கவலாதொழிவரோ? இது நிற்க; இராமனோ இளமையும் எழிலும் இன்புறுத்தும் பிறநலம் பலவும் படைத்த பருவத்திருமகன். தசரதன் தன் காதற்சூழ்ச்சிக்குத் துணைகருதி இவனைத் தன் படைகளும் குடிகளும் பழகி நயக்கும்படி பரதனில்லாதபோது அரசியற்றுறைபுகுத்தி

*சருக்கம்-9.

அணிமையாலும் நெருக்கத்தாலும் யாவரும் நேசிக்கச்செய்துள்ளான். பரதனோ பாட்டனாரிற் பலகாலும் உறைவதால் அயோத்தியாரின் அன்புவளர்க்க அவகாசமில்லாதானனன். அதனோடு மூத்தவனுக்குரிய அரசாக்கத்தை முறைமையிகந்து பறிப்பவனாகக் கருதவும்படுவான். இயலுரிமையும் அயற்றுணையுமுடையனாகக் கருதப்படும் இராமன் கைகேயிகொடுமையால் உரிமைபறிக்கப்படுவதாயும், வரன்முறை மாபழித்து உரிமையும் சார்பும் இல்லாத பரதன் அரசை வலிதிற் கொள்வதாயும் ஒக்கலும் பக்கலும் உறவினரும் ஊராரும் கருதுங்கால், இராமன் நட்பினர் மனம்புழுங்கிப் பரதனழிவு சூழாதொழியார். போதிய நியாயம் சொல்லாமல், புகையும் பகையவித்தல் ஒல்லாதாம். தந்தையைக் கொன்று பரதனுக்குப் பரிந்துவரும் பலரையும் பொருதழித்துத் தமயனுக்குத் தானே முடிசூட்டப்போவதாய்க் கூசாது பேசிய இலக்குவன் போர் முழக்கம் அறிந்தபின்னும், பரதன் முடிசூட்டு இடையூறின்றி நிறைவேறுமென்று எண்ண நியாய முண்டோ? நட்பினர் வெகுண்டெழுந்தால் உண்மையுணராத ஊரவர் பெரும்பாலும் இராமன்சார்பினரைச்சேர்ந்து படைகோலுவது இயல்பாமன்றோ? பரதனாட்சிக்கு மாறாக அவ்வாறு ஊறும் பகைப்படைக்கு விதேகநாட்டுச் சேனையும் துணையாகும். ஏனெனில் ஜனகனும் கேகயனும் ஜன்மசத்துருக்கள். "காதலன் பெருங் கணவனையஞ்சி, அக்கனிவாய்ச்—சீதைதாதை உன்றாதையைத் தெறுகிலன், இராமன் மாதுலன் அவன்"* என்றார் கம்பரும். முன்னரே குலப்பகைபூண்டுள்ள மிதிலைமன்னன் தன் மருகனுக்கில்லாது அரசைக் கேகயன்பேரன் அடைவதாயும், அதுபற்றி இராமன்சார்பினர் மாறுகொண்டு மலையப்போவதாயும் அறிவானாயின், அவர்க்கு அவன் அவசியம் படைத்துணையனுப்பத் தாழானன்றோ?

இன்னும் தொல்லைச் சுல்கச்சூளைச் சொல்லாமல் பிறப்பால் இராமனே இறைமைக்குரியனென யாவரும் எண்ணும்படிசெய்வித்ததோடும் அமையாமல் அவனுக்குத் துணையும் பெருக்கச்சூழ்ந்து வினைமுடித்தமன்னனே ஊரிலில்லாத பரதன் பக்கத்தவர் யாரேனும் பண்டைவரலாறறிந்து தடுப்பிற் கலாம்விளையுமென்று அஞ்சி, இராமனைப் படையுடைநட்பினர் புடைசூழ்ந்து காத்தல் கடன் என

---

*மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலம். கவி 74.

விரும்பிப் பணித்ததுணரும் நாம், கைகேயி அரசன்பால் வரம்கேட்டு வஞ்சித்து உடைமைபறிக்கப் பரிபவப்படுபவனுகப் பலராலுங் கருதப் படும் இராமன்பாற் பரிவுடையார் பகையஞ்சி அது தகையும்வழிதேடு வது இயலன்றென்பேமோ? "கொள்ளரன் நின்சேய் இவ்வரசு; அன்னான் கொண்டாலும் நள்ளாது இந்த நானிலம்"* என்று நாட்ட வர் பரதனாட்சியை ஏற்கமாட்டாமையை மன்னவனே மனைவிக்கு வற் புறுத்துகின்றான். 'பரதனாட்சியைக் கொள்ளாது உலகம்' என வசிட்டனும் அதனையே வலியுறுத்திநின்றான். "நின் மெய்ம்முறை நீத்த நெஞ்சம் மையிற்கரியாளெதிர் நின்னை நமைஎளவி சூட்டல்...... கருதித் தடைசெய்குநர் தேவரேனும்...சுடுவான் துணிந்தேன்"† என்று இலக்குவன்வாயால் இராமன்நட்பினர் சீற்றமும் துணிவும் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. "என்னையும் இராமனையும் இலக்குவனையும்விட்டுப் பரதன் உன்னுடன்கூடி, நகரையும் நாட்டையும் பந்துக்களையும் மற்ற அனைவரையும் கொன்றுவிட்டுச் சந்தோஷமாக அரசுசெய்யட்டும்"‡ என்று தசரதன்வாயிலும், "வையமையல் தோன்றுநெறிவாழ் துணைத் தம்பியை (பரதனை)ப் போர்தொலைத்தோ" $ என்று இராமன்வாயிலும், "இராமன் வனத்தகலப் பகையற்றதான நாட்டை நீ அடையலுற்றாய்"¶ எனப் பரதனிடம் பேசும் கோசலைவாயிலும் எழும் வாக்கியங்களின் குறிப்பறியவேண்டும்.

பரதன் முடிசூட இராமன் அண்மையிலிருப்பின் போர்விளையும் என்பது இவற்றாற் போதருமன்றோ? ஒக்கலும் பக்கலும் பரதன் முடி சூடலைப் பொறாது மலையும். அனைவரையும் பொருதழித்தாலன்றிப் பரதனுக்கு ஆட்சி அமைவதன்றா மென விதந்து கூறப்பட்டுள்ள உண்மையை மறக்கொணாது. இவ்வாறு தான் தடுத்து இராமாபிஷேகம் நிறுத்தப்படுவதால் விளையும் கலகமும் கேடும் கைகேயிவிரும்புவதன்றே. அத்தீமை விளையாது காத்துப் பரதன்பிறப்புரிமையான அரசாட்சியை நிலைபெறநிறுத்தநினைக்கும் தேவி, இவ்விபரீதவிளைவனைத்தும் இராமனை நாடகற்றினன்றித் தடுப்பரிதெனநினைப்பது இயல்பாமன்றோ? இராமனை முன்னிட்டுப் பகையாவார்பலரும் இராமன் இல்வழித் தண்டடார்.

---

*சூழ்வினைப்படலம் கவி 26. †நகர்நீங்குபடலம் கவி 127. ‡சருக்கம் 12. $நகர்நீங்குபடலம்—கவி 138. ¶சருக்கம்—75.

அவன் அணித்திருப்பின் அவன்சார்பினர் ஊக்கத்தோடு உறுபகைக்கு இறுதிகொண்பர். மூளைக்கும் பகை அணைகொண்டு தழையுங்கால், கடும்போரும் கொடுங்கேடும் நாட்டுக்கும் நாட்டவருக்கும் உண்டாம். அதைத் தடுப்பதற்கு ஒன்று இராமனே முடிசூடவேண்டும்: அன்றேல் உண்மையை வெளிப்படுத்தித்தீரவேண்டிவரும். இவ்விரு முடிபும் கைகேயிக்கு உகந்ததில்லை. இராமாபிஷேகத்தால் இறைவன் அறம்பொய்த்து அழியநேரும்; உண்மைவெளிப்பாட்டால் அவன்புகழ் பொன்றிப் பழி தழைவதாகும். அவனறமும் புகழும் பேணிப் பாவமும் பழியும் விலக்கவிரும்பியே உண்மையை அறவே மறைத்து வரத்தை வற்புறுத்தி அறம் நிறுவத்துணிந்த தூயகற்பினளுக்கு, இவ் விரு முடிவும் பொறுமையுடன் கருதத்தகுவதாமோ? கணவன்பழியஞ்சி உண்மையை ஒளிக்கவும் தீவினைவை வெறுத்து அஞ்சி வெம்போர் விலக்கவும் துணிந்த தேவி, இராமனைச் சிலகாலம் சேட்படுத்துவ தன்றி நாதனறத்தொடு நாட்டின்நலம் ஓம்பப் பிறிதுவழிகாணுமல் அதைத் துணிகின்றுள். துணிந்தபின் தன் கருமம் முடிக்க விரைகின்றுள். இராமன் ஊரகலத் தாழுமாயின் ஒருவேளை பரதனே மீளநேரும். "பரதன் தமயனிடத்தில் பக்தியுடையவன். அவன் வரும்வரையில் இராமன் இக்கிருப்பானுயின் இவனை அவன் நாடகல வொட்டான்? அப்பொழுது எண்ணித் துணிந்தகருமம் சபலமாகாது வீண்போவதுடன் விலக்கவிரும்பிய தீமைகளும் விளையலாகும்" என்று எண்ணினவளாய், இராமனை "நீ வனமேகத் தாழ்ப்பது உசிதமன்றெனத் தோன்றுவதால் உடனேபோகவேண்டும்" * எனத் தூண்டுவாளாயினள்.

இராமனிலும் 'நிறைகுணத்தவ'னுய பரதன் அறமனைத்தும் நிரம்பிணுகையால் இடையூறின்றி முடிசூடப்பெறுவனுகில், அவன் தண்ணளியாலும் செங்கோன்முறையாலும் அவனுட்சி நிலையினைப் பெறுவதாகும். நிலைத்தபின் தீவினைவு யாண்டும் யாருக்கும் இலதாகும். பரதன் அரசுக்கு இராமன் பகையாகான். "பிறர்தூண்டுதலும் வேண்டுதலுமின்றி என் தம்பியாகிய பரதனுக்கு நாட்டையேனும் சகலசம்பத்தையுமேனும் என் பிராணனையேனும் சீதையையேனும் சம்பூர்ண சந்தோஷத்துடன் கொடுப்பேன். அப்படியிருக்கத் தந்தையும் தாயுமே சொல்லும்போது கொடுக்கத் தாழ்ப்பேனே? "† என்று வான்மீகர் இராமன்

*சருக்கம்—19. †சருக்கம்—19.

வாயால் அவன் ஸஹோதரவாத்ஸல்யத்தையும் பெற்றோர்பால் அன்பையும் வற்புறுத்தியுள்ளார். "மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனோ—என் பின்னவன்பெற்றசெல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ" என்று கம்பரும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றார். ஆகவே, பரதனாட்சிக்கு இராமனால் எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாது. இராமன் அறிந்து தடுக்குமுன் அவன் பற்றுடைச்சார்பினர் பகைத்து மலைவதையும், பரதன்பெருமைதெரியாத நாட்டினர் அப்பகைதழுவக் கேடுவிளைவதையுமே கைகேயி அஞ்சுகின்றாள். அதனால், பரதனாட்சியால் ஆக்கமும் வளமும் பெருகி அனைவரும் அவனாட்சியின் நலத்தையும் அறத்தையும் கண்டு அமையும்வரை இராமன் நாடகன்றிருத்தல் அரசியன்முறையில் அவசியமாக்கொண்ட கைகேயி, இராமனை "'நீபோய்த்...தாங்கருந்தவமேற்கொண்டு...கானம் நண்ணிப் புண்ணியத்துறைகள் ஆடி ஏழிரண்டாண்டில் வா' என்று இயம்பினள்". இராமனை என்றும் அயோத்தியை அணுகாது அகன்றிருக்கத் தூண்டிலள். நாடு அமைதிபெற்றுப் பரதனாட்சியின் ஆக்கத்தை அறிந்து அநுபவிக்குங்குடிகள் அவனைவாழ்த்தியடங்கப்போதியகாலம் இராமனை நாடுகடந்திருக்கவே வேண்டுகின்றாள். மிதிலையன்ன பிறமன்னர்பதியிற்போயிருப்பின், அவன்பற்றுடையார் அவனை மீட்கவிரும்பிக் கலாம்விளைப்பர். அதுபற்றி அவனைச் சிலகாலம் தவமேற்கொண்டு நீர்த்துறைகளாடிக் காடுறையவும் பிறகு திரும்பவும் உரைக்கின்றாள்.

இனி, வனவாசத்துக்கு ஆண்டு பதினான்கென வரையறுப்பானேன்?—எனின், இராகவன்நட்பினர் வளர்க்கும் பகை தளர்ந்து மாயப் புகைமனத்தவர் புழுக்கமாறி நாடும் 'பங்கமில் குணத்தோன்' செங்கோலாட்சியும் அமைதிபெறப் போதியதோர் காலம் வேண்டும். குறைபடின் விலக்கவிரும்பும் தீவிளைவுகள் முளைக்கலாகும். அவசியத்துக்குமேல் இராமன் நாடுதணத்தலை வீணே நெடிதுநீட்டுவதும் வேண்டிலள். எண் எதுவும் எதுபற்றியும் தனிப்புனிதமும் பொருளும் உடையதில்லை. போதியகாலத்துக்குத் தக்க ஏதாவதோரெண் குறிப்பிடப்படவேண்டும். பதினான்கன்றிப் பிறிதெண் குறிப்பினும் இவ்வினா எழக்கூடுமென்றோ? எதற்கும் உண்மைவிடையாவது, எண்ணித்துணிந்தபடி அரசன்சொல்லறம் ஓம்பற்குரியவினையும் அதன்விளைவும் ஆய்ந்து முடிப்பதே தேவி கருத்தாகவின், அதற்கு அவள் அவசியமெனக்

கருதியகாலம் பதினன்காண்டா மென்பதேயாம். அரசியலவசியத்திற்கு வேண்டுமளவு இராமனைச் சேணிடையகற்றிவைக்க விரும்பினதல்லால், இராமனுக்கு வேறு ஏதமெதுவுங் கருதினவளில்லை. அன்றிக் கொடுமையொன்றே கருத்தாயின், கைகேயி என்றும் இராமன் அயோத்திநாடணுகாவண்ணம் வரம் கேட்டிருக்கலாமே? அப்படிக்கேளாமல் "நீ போய் ஏழிரண்டாண்டில் வா" எனத் தேவி விதந்து கூறுவதால், கேவலம் கொடுமைநயப்பாலேனும் இராமன்பால் வன்கண்மையாலேனும் அவனுக்கு வனவாசம் தர விரும்பினளல்லள் என்பதும், 'சுல்க' அறத்தாற் பரதனுக்குரிய அரசு அவன்பால் ஊறின்றிநிலைத்து அது சம்பந்தமான வேந்தன்சொல்லறம் சோர்ந்தழியாது பாதுகாக்கப்பட அரசியன்முறையில் அவசியத்துறையாகமட்டுமே மன்னன்மனையாள் அவன் வனம் போவதை மனங்கொண்டாளென்பதும் பொதுநோக்குவார்க்கெல்லாம் இனிதுபோதரும்.

இன்னும், இராமனே இவ் வரசியற்றுறையவசியமுறை யுணர்ந்தொழுகியவனாகவும் அறியலாகும். காவற்ற கைகேயிக்கு அரசன் வரமளித்தபடி வனமேக விடைவேண்டிய இராமனை, தசரதன் முதலில் "தன் வரத்தைப் பொய்யாக்கிவிட்டு அயோத்திக்கு அரசனாகி" ஆளும்படி தூண்டினான். அதற்கு இராமன் உடன்படாமையால், அவனைப் பின் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து "அன்று ஒருநாள் அரண்மனையில்நின்று பிற்றைநாட் போகலாம்" எனக் கொற்றவன் கூறலாயினன். அதனையும் உள்ளங்கொள்ளாது அறமறிந்த பெருமகன் பேசியது இது:—"இன்றே நான் இவ்விடம்விட்டுப் போவதாலாகும் நன்மையைவிட நலம் எனக்கு நல்க யாராலாகும்? ஆகையால் இங்கு இனி இறையளவும் நில்லாது ஒல்லையே நான் வனத்துக்கு வழிக்கொள்வேன்," எனச் சொல்லி வேந்தன் விருப்பத்தை மறுப்பதானான். பின்னும் தந்தை சலனப்படுவதுகண்ட பெருந்தகை, "வனவாசத்தில் நிலைத்த என் துணிவை இனி மாற்றமுடியாது. ஆகையால் தாங்கள் தந்துள்ள வரத்தைச் சலனப்படாமல் ஸந்தோஷமாக முடித்துவைக்கத் திருவுளங்கொள்க."* என எடுத்துரைத்துப் பின்னும் தன்னை எனைத்தானும் இருக்கவேண்டற்கிடமின்றி வரையறுத்துவற்புறுத்தினான். தந்தையுள்ளமும் தம்பி இலக்குவனாதியரான

*சருக்கம்—34.

தன் பற்றுடையோர்தம் கருத்தும் இயல்பும் நன்குணர்ந்த இராகவன், அயோத்தியில் தான் இனித் தங்குவது தரும கரும விரோதவிளைவுகளுக்குக் காரணமாவதற்கு அஞ்சித் தன்பொருட்டு ஏதம் யாதும் யாராலும் எழாவாறு தடுக்கவும், தான் இனித் தாழாது விரைந்து அகன்று விலகிக் கலாமெதுவும் உண்டாகாமற் காக்கும் நலமறிந்து அதனை நாட்டுக்குக் கொடுக்கவும் நயந்து எண்ணி இது துணிந்தான் என்பதன்றி, அவனது இச்சொற்களுக்கும் துணிவுக்கும் பிறிதுபொருள் காணற்கில்லை. ஒருதினம் தங்கி மறுநாட்போகும்படி தன்னைத் தனியழைத்துவேண்டிய தசரதன் பெருவிருப்பையும் தந்தைசொற்கடவாத மைந்தன் அன்று மறுத்த தறுகண்மைக்குத் தக்க காரணம், தன் பொருட்டு எழுவதாகும் கலக விபரீத விளைவுகளை முன்னுணர்ந்து அவன் அவற்றைத் தடுக்கவிரும்பியதன்றி வேறு எதுவாகக்கூடும்? தாழாது உடனே தான் போவதாலாம் நன்மையாக அவன்கருதியது தன்பொருட்டாம் கலகம் தவிர்ப்பதன்றிப் பிறிதென்ன? காவலன் காவற்ற கருத்தனாகில், கைகேயியை விலக்கி இராமனைத் தனியழைத்து இது கூறுவது எனோ? இனி இவ்வாறு தன் அறத்துணிவுகூறி இராமன் விடைகொண்ட பிறகும், மன்னவன் மறுபடியும் மனம்பற்றிச்சொல்லிய மாற்றமொன்றும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கதாகும். "இராமனுடன்செல்லச் சதுரங்கங்கள் நிறைந்த சைனியங்களைத் தயாரித்தனுப்பும்படி" தசரதன் சுமந்திரனுக்குச்சொன்னான். அரசு அகற்றப்பெற்று ஆரணியம்புகும் இராமனிலைக்கு அழுங்கிப் புழுங்கும் அவன் பற்றுடையாரைப் படைத்துணையும் உடையராக்கும் வேந்தன்விருப்பத்தைக் கேட்ட கைகேயி, விளைவஞ்சி நடுங்கி மறுத்துப்பேசினாள். அதற்குமன்னவன், "நீ வரம் கேட்டபோது 'வனத்துக்கு இராமனுடன் பிறர் போகப்படாது' என்று கேளாததால் அவனுடன் படையனுப்புவதற்கு இடைநில்லாது அடங்குதி—என்று கோபித்துப் பேசித் தன் மனக்கோள்நிறுவச் சொல்லளவில் வாதம் தொடுத்து அவளை வெல்லமுயன்றான். தான் எண்ணித் தடுக்கமுயன்ற விபரீதத்தை வேந்தன் விளைக்க விழைவதுகண்டு, கைகேயி உளமுளைந்து குரல்குன்றிக் குலைவதானாள். இவரிருவர்தங்குறிப்பும் அறிந்து இராமன், வனத்தில் வசிக்கும் தனக்குப் படை பரிவாரங்கள் பயன்படாமை கூறியதோடமையாது, அரசியலைப் பரதனுக்கு அளித்தபிறகு அதன் ஓர் அங்கமான சேனையையும் அவனுக்கு உதவாமற் பிரித்துத் தன்

னுடன் அனுப்பவிரும்பிய தந்தையின் தகவிலெண்ணத்தைச் சுட்டி, "யானையைக்கொடுத்து அதன் கழுத்துக்கச்சையை மறுப்பது முறையும் பயனும் அற்றது"* என வினயத்துடன் எடுத்துவிளக்கி விலக்கினான். இவை பலவற்றானும் இராமன் அகலச்செல்லாது அருகிருப்பின், பரதன் முடிசூடலுக்கு ஏற்படும் பகைப்பயமும் அதனை அறவே அகற்றுவதற்கு இராமனைச் சேட்படுத்தி வனஞ்செறிப்பதன் அவசியமும் கைகேயி கருதியது பிழையெனக்கொள்ளுதற்கு இடமில்லாமை தெளிவாகும்.

பகுதி-கo:

தூரிசிலர் நாட்டிற் கோடையுரிமைகோடல் வரன்முறைவந்த வழக்கறமாகும்.

இனி, கொடுத்துமுடிந்த அரசுரிமையைக் கொடையறங் கொன்று வாய்மையும் பொய்த்து மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ளமுயன்ற குற்றம் வேந்தன்மேலது—எனும் உண்மைவரலாறுணர்ந்தபின்னும், 'சுல்க சீதனம்' எனும் பெண்பரிசமாக நாட்டைத் தரத் தசரதனுக்கு உரிமை கிடையாது; அதனால் முதற்பிறந்த இராமனே அரசுக்கு உரியன்; 'கைகயன்மாது' பரதனுக்கு அதைக் கேட்டுவாங்கியதே தவறாகும்;—என வாதிப்பவரும் சிலர் உளர். பண்டிதர் பெரும்பாலும் இவ் வழி வழக்கிட அஞ்சுவர். தொல்லைமிருதிகளும் தற்கால வழக்கறமும் எல்லைகண்டேமென்று இருமாப்பார் சில நீதிமன்ற ஏதவாதிகளே இவ் வழக்கு உரைக்கவல்லார். இவ்வழக்கிடுவார் கைகேயியைக் கொடியளாக்கும்முயற்சியின் பயனளக்க ஈண்டு இடம்வேண்டேன். தசரதன் புகழோம்பத் தக்கவழக்கு இதுவெனத் தருக்கும் இவர் தம்வழக்கால் தசரதனைத் தலைநின்ற தவறுடையனாக்கும் தம்தவறுதெரியாமை தெரிவிப்பதே என்கடமையாகும். நாடளிக்கும் உரிமை நிருபர்க்குண்மை சிறிது நிற்க. அயோத்திநாடாண்ட தசரதசக்கிரவர்த்தி வேத்தியலறவித்தகனும் தலைநின்ற வாய்மையாளனுமாம் என்பது இவர் கொள்கையாகும். தசரதன் மணப்பரிசமாகத் தன்நாட்டைக் கைகேயிக்குத் தந்ததாக வடமொழிப் பொய்யில்புலவரே கூறியிருக்கிறார். இனி அதை மறுக்க வழியில்லை. மனைவிக்கு மன்னவன் வளநாடுவழங்கும் போது தனக்கு அதிற் கொடையுரிமை கிடையாமை தெரிந்தே

*சருக்கம்—37.

தந்தனனோ? அறியாது அளித்தனனோ? பராதீனபாத்தியமின்மையோராது கொடுத்திருப்பின் அரசியலறமறியா மடமைக்கு ஆளாவன். கொடையுரிமையின்மை தெளிந்து வைத்தே கொடுத்தனனேல், தெரிந்து அறந் திறம்புந் தீயனாவதோடு, பேதைப்பெண்பரிசத்தைக் குடிலத்தால்வஞ்சித்த கள்வனும் ஆவன். வேந்தர்க்கு நாட்டில் ஆட்சியியலன்றி அளிக்கும் உரிமை யின்றேல், தசரதன் முதலில் மணப்பரிசமாகத் தந்ததோடமையாது மீட்டும் வரமாகக் கேட்ட மனைவிக்கு "மண்ணேகொள்நீ" என்றும், "ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்" என்றும் தருதற்கு இசைவது அறமும் அழகும் ஆமோ? கொடையுரிமைகிடையாதபொருளை வரையாதுவழங்குங் குரிசிலின் வள்ளன்மையைக் கொண்டாடுவது என்னே?

கொற்றவர்க்குத் தம் நாட்டிற் கொடை வரைவின்மை தொன்றுதொட்டு உலகறியு முண்மையாகும். நாடறியும் இப் பழவழக்கை இராமனுக்கு உரிமையுண்டுபண்ணக் கைகேயிபை வைதுவக்கும் சில நவீன நாகரிக நீதிவாதிகள் ஆசங்கிப்பதால், அறம் அறிவு ஆட்சியாதி அடிப்பட்ட அளவைகளால் அவ்வுண்மையையும் சிறிது ஆராயப்புகுவாம். வேதமும் நீதியும் வேத்தியலுரிமையை வேலிகோலி அளவிட்டறுக்க யாண்டும் கண்டிலம். முற்றூரிய முடிமன்னாட்சிக்குத் தேவ கோபமும் பகைமன்னர்பயமுமின்றி எல்லையில்லை. வரைவுரிமை அரசாட்சிநீர்மைக்கே பொருந்தாததாம். அரசனாணைபால்மட்டுமே வழக்கறமனைத்தும் ஆக்கவும் அளிக்கவும் அழிக்கவும் படுவதாகும். அறங்களெல்லாம் வேந்தராட்சியின்கீழ் வரையறுக்கப்பட்டுவழங்கும். அனைத்தறமும் ஆக்கவும் அழிக்கவும்வல்ல கொற்றவர் முற்றுரிமைக்கு அளவு கட்டவல்லார் யார்? கோவேந்தர் ஆட்சியுரிமை, அதனியல்பாலும் வரைவின்மையாலும் அவர் குடியறத்திற்கு அதீதமாகும். குடிவழக்கெல்லாம் கோமகன் கோலால் நிறுவப்படும். குரிசிலர் கொடையுரிமையை வரையறுத்து வற்புறுத்தவல்லார் யார்? நிறுவுமதிகாரியற்றவிடத்து வழக்கறமில்லையாகும். குடிவழக்குரிமையறமெல்லாம், கோமன்னராணை தரும் எல்லைக் குட்படும். கொற்றவர் ஆட்சியறமோ எல்லையற்ற முற்றுரிமைப்பாற்றும். மன்னறம்வகுக்கும் மனுநூல் வழாமதிகாரம் முழுவதிலும் வேந்தர்க்குக் கொடையுரிமை வரையறுக்கப்படும் குறிப்பும் இல்லை; இதுமட்டுமோ? எல்லைபற்றகொடையுரிமை சுட்டவும்படுகின்

றது. முற்றுரிமையற்ற ஆட்சியும் ஆதிக்கமும் கொற்றவர் கொள்வதில்லை. கொடையுரிமையே ஆட்சிக்கு அறிகுறியாகும். குறையுரிமை ஒருகாற் சிற்றரசர்க்காவதன்றி மற்றக் கொற்றவர்க்காவதுமில்லை; அவர் கொள்வதுமில்லை.

கேவலம் குடிவழக்கிலுங்கூட, நமதுநாட்டின் தென்பகுதியில் மீதாக்ஷரநூல்விதியே முதலறமாக் கொள்வார்க்கு, தாவரங்களிற் கொடையுரிமை பொதுக்குடும்பஸ்தருக்குமட்டும் சிறிது எல்லையறுக்கப் பட்டுள்ளது. இதிலும் கொடையுரிமைமுழுதும் கடியப்படவில்லை. அறவே பராதீனபாத்தியமற்றவிடத்து ஆதிக்கமும் ஆட்சியும் இலதாகும். உடைமையாட்சிக்குக் கொடையுரிமை அடிப்படையாகும். வரம்பிகந்த கொடையுரிமை, குடிகளிற் சிலசமயம் சிலருக்குச் சில இடங்களில் மறுக்கப்படுகின்றதன்றி, மற்றையிடங் காலங்களில் வரைவின்றி வழங்கப்படும். இத்தென்னாட்டில் இடையெழுந்த மீதாக்ஷரநூல் கூறும் கொடைவரம்பும் கொடைப்பொருளிற் சமவுரிமையுடைய பிறர்நலம் பேணும் அளவிற்றேயாகும். பிறந்து உரிமையடையப் பிறர் இல்லாதபோது தனியுடையார் தம்பொருளைத் தாம் விரும்பியாங்குத் தரும் உரிமைமுழுதுடையார் என்பதை மீதாக்ஷரமும் மறுக்கவில்லை.

வழக்கறம் வகுக்கவந்த மனுவாதியறநூல்களுள், யாக்ஞவல்கியர் தருமசூத்திரநூல் ஒன்றும். முதலில் அதன் வழக்கறப்பகுதி வேத்தியலறம் விளக்கிற்றில்லையென்பதும், அதனால் அதன் ஆணை குடிகளுக்கன்றி வேந்தர்க்கு விதியாமாறில்லையென்பதும் மறக்கற்பாற்றன்றும். இனி, இத்தருமவழக்குவிதிநூலுக்கு உரைகண்டார் பலராவர். அவருள், விக்ஞானேசுவரர் சுமார் 800 ஆண்டுகளுக்குமுன் செய்த விருத்தியே மீதாக்ஷரமாகும். இவ்வுரைவழிநூலில், குடிகளிற் பொதுக்குடும்பஸ்தரின் கொடையுரிமையொன்றுக்கே எல்லை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் முதனூலுக்கு உரைவகுத்த ஜீமூதவாகனா முதலான பிற அறநூலுடையார், உடையவருக்கு உடைமைப்பொருள் எதிலும் எவ்வித எல்லையுமற்ற முழுக்கொடையுரிமையுண்மையை வற்புறுத்திவைத்துள்ளார். பாரதநாட்டின் வடபகுதிகளில் மீதாக்ஷரம் மதிக்கப்படாமல், ஜீமூதவாகனரின் "தாயபாகம்" அன்ன பிற அறநூல்களே பேணப்படுகின்றன. அவைபேணுவோர் இன்றளவும் தம்பொருளில் வரம்பற்ற

முழுக்கொடைமுற்றுரிமை கொண்டாடிவருகின்றனர். ஆகவே முத ஞூலாம் யாக்ஞுவல்கியர் அறநூலில் ஒருதலையாக் கொடையுரிமை குடிகளுக்குமே மறுக்கப்படவில்லையென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது. கி. பி. பதினோராம்நூற்றுண்டில் எழுந்து இன்றளவும் நாடுமுழுதும் அங்கீகரிக்கப்படாமலிருக்கும் மீதாக்ஷரவிதிகொண்டு எப்படி இரண்டா மூழியில் ஆண்ட கொற்றவன் தசரதன் கொடையறத்தை மதிக்கலாகும். ஏறக்குறைய எண்ணூறுண்டுகளுக்குமுன் எழுதப்பட்ட வழியுரை நூலான மீதாக்ஷரமொன்றொழிய முந்திய அறநூலனைத்தும் கேவலம் குடிகளுக்குமே கொடையுரிமை குறைக்காதபோது, பலவூழிகளுக்கு முன் கொற்றஇறைமை முற்றிச்சிறந்த குரிசிலான தசரதனுக்கு, அவன் தனியுடைமைத் தன்னாட்டில் பராதீனபாத்தியம் இல்லாமை சொல்ல ஓத்ததேதேனும் உண்டோ?

இனி, இடையெழுந்த மீதாக்ஷரக் குடிவழக்கறநூல்விதியுங்கூடத் தசரதன் 'சுல்க'க்கொடையைக் கடியும்வழியில்லை. ஒருபொருளிற் சரியுரிமையுடையார் பலருளரேல்மட்டும் மீதாக்ஷரவிதி ஒத்தவுரிமை யுடையார்பலருள் ஒருவருக்குத் தனிக்கொடை. முற்றுரிமையை மறுக் கின்றது. சரியுரிமையுடைய தாயத்தார் பிறவாமுன்னும், பிறந்து இறந்தபின்னும் தனியுடையார் தம்பொருளெதனையும் யாருக்கும் தடை யின்றித் தரற்குரியாரென்பதை விஞ்ஞானேசுவாருங்கூட மறுத்திலர். மீதாக்ஷரவிதிப்படிக்குங்கூட, பிதிரார்ஜிதத்தாவரத்தானம்பெற்றவர்க் கெதிராகக் கொடைப்பொருளிற் கொடுத்தகாலத்திற் கருப்பத்துமஉருப் பட்டிராத பின் பிறந்த சந்ததிக்கும் தாயத்தார்க்கும் எவ்வித உரிமையும் சித்திப்பதில்லை. விவாககாலத்தில் வேந்தனுன தசரதன் மணமகளான கைகேயிக்குத் தனியாட்சிக்குரிய தன் அயோத்தியரசைச் 'சுல்க'சீதன மாக அறமுறையிற் கொடுத்திருக்க, அதற்கு நெடும்பல்லாண்டு நிறைந்து கழிந்தபிறகு பிறந்த இராமனுக்கு அவ்வரசியலிற் பிறப்புரிமையேற்பட நியாயம் உண்டோ?

மேலும், நடுநின்று ஆராய்வார்க்குக் குடிக்குலவழக்கறம் குரிசிலர்க் காகாமை சிறிது சிந்திப்பின் இனிது விளங்கும். சாதாரணவழக்கில், தந்தைபொருளை மக்களும் சந்ததியற்றவிடத்துத் தாயத்தாரும் பகுந் தெடுப்பர். சோதரருக்குச் சொத்திற் சமபாகச் சரியுரிமை உண்டே?

அரசியலில் அவ்வாறு பிரித்தாளக்கேட்க அறமேனும் ஆட்சியேனும் உண்டோ? பங்கு இல்லாது ஒருவன் ஆளும் கோவியற்றருமம் கொண்டு குடிக்குலத்து எவனும் சொத்தைத் தனிக்கொளக் கருதலாமோ? இன்னும் குடிவழக்கில் வற்புறுத்தப்பட்டு வேத்தியலுக் கொவ்வாத விதி பல காணுங்கால், மாந்தர் தாயமுறையும் குலவழக்கறமும் மன்னவர்க் கேற்றி விபரீத வாதமெழுப்பி இடர்ப்படலாமோ? கொற்றவர்க்குத் தம் நாடு முற்றுரிமையாகிக் கொடையுரிமையுட்பட நிறையாட்சிக்குரிய உடைமைப் பொருளாவது அறமன்றாயின், தசரதன் மனைவிக்குச் 'சுல்க' மாகக் கொடுக்கத் துணிந்திரான்: கேகயமன்னனும் அதையேற்றுப் பெறற்கு இசைந்திரானன்றே? பின்னும், தசரதனிருக்கையில் இராம னுக்கு அதை அவன் கொடுக்கநினைத்ததது எனனும்? அரசனாவான் நாட்டை ஆண்டனுபவிப்பதன்றிக் கொடுக்க உரிமையில்லானாயின், இராமனுக்கு அதை அவன் தான் கொடுக்கத்துணிவனே? துணிந்த தன்விருப்பத்தை மன்னரும் மாசறக்கற்றோரும் கூடிய மஹாஸபையில் எடுத்துக்கூறுவனா! கூறில் அதை யாரும் தடாமல் அனைவரும் ஒருங்கே ஆமோதிப்பரா? மீட்டும் அவனே வரம் மறுக்க வழிகாணாது, பாதனுக்கு "ஈந்தேன் ஈந்தேன்" எனக் கொடுப்பனா? கொடுக்கும்படி கைகேயிதான் கேட்பளா? செல்லா வீண்வரம் தேவிகேட்டு, ஒல்லாக்கொடையா வேந்த னே வழங்கினும், சதுர்வேதமும் பிறவும் ஓதி நன்குணர்ந்த வசிட்ட முனிவன், கொடுத்தற்கு இரங்கி யேங்கும் மன்னனைக் கொடுக்கொணா அறஞ்சொல்லித் தேற்றாமல், வரமாக நாடுபெற்ற "மாணவுரையாள் தானேதரும்" உன்புதல்வனை இராமனுக்குஅரசு—என்று மறுகுமன்ன னுக்கு அமைதிசொல்லி, 'இராமனுக்கு நாடளித்து நின்கணவற்கு உயிரும் உதவி வசைதீர்' என்று கோப்பெருந்தேவியிடம் 'குறையிரக்கக் காரணமென்னே? மன்னன் மனதாரக்கொடுப்பினும் அது செல்லா தென்பதே அறத்துறையாமேல், வேந்தனும் முனிவனும் அதைவிளக்கி இராமாபிஷேகத்தை நடத்தாமல், வீணே கைகேயியைப் புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் கெஞ்சியும் மிஞ்சியும் போற்றியும் தூற்றியும் பயன்காணாது அயர்ந்து மறுகி அலமருவரோ? எதுகொண்டும் இராமனுக்கு மகுடம் புனைவித்து "ஒன்றும்வனமென் றுன்னவண்ணம் செய்"வதே தன்சிந்தை கவர்ந்த கவற்சியாக்கொண்டிருந்த தசரதனுக்கு எளிதில் அறமெடுத் தோதித் தெளிக்காமல், கையறவுற்று வசிட்டனும் வீணேவருந்துவா

னேன்? இன்னும், வசிட்டனே *"வாள்வேந்தர், எந்தை(இராமன்) புகுதற் கிடையூறுண்டாயதோ?.........தெரிவி எமக்கென்றுரைத்த" போது, "வேந்தன் (தசரதன்) பணியினால், கைகேசி மெய்ப்புதல்வன் பாந்தள் மிசைக்கிடந்த பார் (அயோத்தியரசு) அளிப்பானாயினான்" என்றுமட்டும் பரதனுரிமைசொல்லி, செல்லாக்கொடையால் நாடு பரதனுக்கெய்தாமை கூறாது விடுவானேன்? கேட்ட வேந்தரும் வேதமறிந்த விப்பிரரும் வேறுபிறரும் இராமாபிமானிகளாயிருந்தும், கொற்றவனுக்கு நாட்டிற் கொடையுரிமையின்மை நினையாதது ஏனோ? மன்னனையும் மாற்றன்னையையும் மற்றும் பரதன்பாற் பரிவுடைய பிறரனைவரையும் கொன்று, விற்றிறமும் வீரமும் காட்டி, இராமனுக்கு "நன்மௌலி சூட்டல்செய்யக் கருதி"ப் "புகைந்து கனன்று பொங்கும் ஆறாக்கனல்" அழலுமனத் திலக்குவனும், தசரதனுக்குக் கொடையுரிமையின்மை தெரிந்திலனேபோலும். தெரிவனேல் அவன்பெருவிருப்பத்தைத் தாதைகாதகனாகவிரும்பாமலே எளிதில் முடித்திருப்பனன்றோ? கோசலையும் இராமனும் கொடைமறாமல், தசரதன்கொடையாற் பரதனுக்கு அரசெய்தியதென்றே பேசுவானேன்? இராமனிருக்க வரமாக நாட்டைத் தனக்கு மன்னனிடம் தன்தாய் கேட்டு வாங்கியதைத் தான் ஒவ்வாத 'தருமத்தின்தேவும் செம்மையின் ஆணியும்' ஆன பரதனும், இராமன் கருத்தரிக்குமுன்னமே தந்தையின் பரிசக்கொடையால் தரணி தனதாயினதைத் தமயன்வாய்க் கேட்டபோது தந்தைக்குக் கொடையுரிமையின்மைகருதி அதை மறாதிருப்பனோ? இன்னும் நாட்டில் நிருபருக்குக் கொடையுரிமையின்றாயின், இராகவன் பரதனிடம் "அறத் துறையில் 'அரசுநின்னதே'" என்னலும், "பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன்" "அரசு என்னதாயின் யான் இன்று (நினக்குத்) தந்தனன்" என விரைந்து தந்ததும், தந்ததைப் பெற்றுக் கோசலைமைந்தன் 'கோசலநாடுடைவள்ள'லானதும் எப்படியோ? இவ்வாறு தசரதனும் கேகயனும் இராமன்பட்டாபிஷேகத்துக்கு அழைக்கப்பட்டுவந்த வேற்று வேந்தரும் பிறமாந்தரும் கோசலையும் கைகேயியும் இலக்குவனும் இராமனும் பரதனும் வசிட்டமுனியும் 'பரிசுத்தர்' சித்தார்த்தரும் மற்றமாந்தரும் வடமொழிவான்மீகரும் தென்தமிழ்க் கம்பரும் மனுவாதி அறநூலுடையவருமே அறியாத இவ்வழக்கைத் தற்கால நாவலர் சிலர் கண்டெடுத்துக் கொண்டாடுவது புதுமையே.

* நகர்நீங்குபடலம்-கவி-93.

இவ்வாறு அறநூலும் அறிவும் மன்னர்க்குத் தம் நாட்டில் முழுக் கொடை முற்றுரிமையுண்மையை விளக்குவதோடு, தசரதனுக்கு முன்னும் பின்னும் பாரதநாட்டில் ஆரியமன்னர் கையாண்ட ஆட்சிமுறை வரலாறு பலவும் அதனையே வலியுறுத்தக் காண்பாம். யயாதிமஹாராஜனுக்குப் பட்டமஹிஷியால் இருபெருங்குமார் பிறந்திருக்கவும், அவர் பிறந்தபிறகு கோத்தேவியின் சேடிபாற் கந்தருவமணத்தால் தனக்குப் பிறந்த பூருவுக்கு வேத்தியற்சின்னமான * "முடியும் மாலையும் முத்த வெண் கவிகையும் முரசும் தந்து, படியும் (=நாடும்) வழங்கி"னதான பாரதக்கதையும் அறிவோம்.

நளனும் தருமனும் வளநாட்டையே பணயம்வைத்துச் சூதாடித் தோற்றிட, வென்றோர் அதனைப்பெற்று முறைசெய்தவரலாறும் உணர்வோம். தேசத்தைச் சூதிற் பணயம்வைக்கச் சுதந்திரம் உள்ளபோது, மணவறையிற் 'சுல்க' அறமுறையில் நாடளிக்கமட்டுமா மன்னருக்கு உரிமையில்லாதுபோகும்? "சிறையில்வைத்தவளை விட்டு இராவணன் அபயம்புகின் அவனுக்கு அளிப்பதற்குக் "கோசலநாடுடைய வள்ளல், 'இன்றுபோய் நாளைவா'என நல்கினன்" என்று சுட்டிய குறிப்பாலும், "உலகளிக்கும் நீரினல் தந்தையும் கொடியன்," "பாரகமுடையவன் ஒரு மகற்கெனவே கொடுத்த பேரரசு," "அரசு நின்னதே ஆள்க," "அரசு யான் இன்று (இராமனுகிய உனக்குத்) தந்தனன்," "ஈந்தேன் ஈந்தேன்," (பரதனுக்காக) "மண்ணே கொள்நீ" என்ற பல வெளிப்படைகளாலும் நாடுடைய நிருபர்க்கு அதனைநல்கும் உரிமையுண்மையைக் கம்பரும் விளக்குகின்றார். "அரசர்கள் தங்கள் நாட்டை மூத்தகுமாரனிடம் கொடுப்பதும், அல்லது அவனைவிட நல்லவனுயிருக்கும் இளையபுத்திரனுக்குக் கொடுப்பதும்,.........நியாயம் கெடாது அரசியல் நிலைபெறுவதற்கே"† என்ற வான்மீகர்வாக்கியமும், பிள்ளைகளுக்கு மீதாக்ஷாக்குடி வழக்கிற் கண்ட பிறப்புரிமை—அரசியலில் யாதும் இன்மையையும், கொற்றவர்க்குத் தம்நாட்டில் முழுக்கொடை முற்றுரிமையுண்மையையும் விசதமாக்கும். "எனக்கு அரசுகொடுப்பதற்காகவே இங்கு அவன் வருகின்றான்..........உனக்கு அரசைக் கொடுக்கும்படி சொன்னாலும் உடனே கொடுக்க இசைவானன்றி வேறுரையான்" என்று இராமன் காடுபோந்த பரதனைச் சந்தேகித்த இளையவனுக்குப் பரதனியல்புகூறும்

* வில்லிபாரதம் குருகுலச்சருக்கம்-கவி-25. † சருக்கம்-8.

இவ் வான்மீகர்வாக்கியங்களும் குரிசிலர்க்குத் தம்நாட்டிற் கொடைமுற் றுரிமையுடைமையைக் காட்டுமெனக் கூறவும்வேண்டுமோ?

மாவலிச்சக்கிரவர்த்திபிடம் வாமனர் அவனுலகை வஞ்சித்துப் பெற்றுப் பின்பு அவனைப் புறம்போக்கியகதை அறியாதார் இருப்பது அருமை. வாமனர்க்கு மாவலி மண்வழங்கும்போது, அவனுக்கு நமுசி யென்ற வயதுவந்த மகனொருவன் இருந்தனன் என்றும், அவன் இருந் தும் அவன்பிறப்புரிமையால் மாவலிக்கு நாட்டிற் கொடையுரிமை குறையவில்லையென்றும் பெரியாழ்வார் திருமொழியால்* விளக்கமாகிறது. அன்றியும், நீதிசாஸ்திர பாரங்கதரும் மாவலியின் குலகுருவுமான சுக் கிராசாரியர், வஞ்சவேடமுடைய வாமனனுக்கு மண்வழங்காமல் மறுக் கும்படிதூண்டியதன்றி, மகனிருக்கத் தந்தைக்கு நாட்டிற் கொடையுரி மை யின்றென்று எடுத்துரையாமையும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. மனமுவந்து தரப்பெற்றவருக்கே நாட்டி லுரிமைகிடையாதாயின், வஞ் சித்து வாங்கிய மாவலிதேசம் வாமனர்க்கு ஆவதுண்டோ? இறைவன் அறமறந்தேற்றான்போலும்.

மனுகுலத்தில் தசாதனுக்குமுன் ஆண்ட அரிச்சந்திரன் விசுவா மித்திரமுனி விரும்பியபடி தனது அயோத்திநாடு முழுதையுமே தத்தம்செய்தான். கொடுக்கும்போது அவனுக்கு லோகிதாசன் என்னும் கோமகனும் இருந்தான். கொடுத்தவன் குலகுருவும் முனிபுங்கவனுமான வசிட்டன் உடனிருந்தும் அக்கொடை அறத்தாறன்றெனத் தடுத்தா னில்லை. கொடைவிரும்பிப் பெற்றவனும் அறமறியாக் கயவனில்லை. வேதவிரதங்களில் தூயதுறைபோய தவமுனியான விசுவாமித்திரன், மகன் இருக்கவும் மன்னனிடம் கொடையுரிமையின்றேல் நாட்டைக் கேட்டு வாங்குவனா? வாங்கியபின் கொடுத்தவேந்தனோடு குற்றமற்ற அவன் மகனையும் நாடகற்ற நினைப்பனா?

இவை பலவாற்றானும் வேந்தருக்குத் தம் தேயத்தில் முற்றுரிமை யுண்டென்பதும், அவர்மக்களுக்குப் பிறப்பால் தந்தையர்நாட்டில் அவர் காலத்தில் யாதொருரிமையும் ஏற்படுவதில்லையென்பதும், தம் மக்களில் முற்பிறந்தாரெனும் முறைகருதாமல் தாம் விரும்பும் யார்க்கேனும்

* முதற்பத்து 9-ம் திருமொழி. 8-ம் பாசுரம்.

புதல்வரனைவரையும்விலக்கி எதிலர்க்கேனும் தந்தையரசர் தம் நாட்டைத் தருவது ஆரியபூமியில் அறமும் ஆன்ற வழக்கும் உடைத்தென்பதும் விளக்கமாகும். இப்படியிருக்க, இராமன்பிறக்க நீண்ட பலஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மணப்பரிசமாகத் தசரதன் கைகேயிக்குக் கொடுத்தது செல்லாதென்றும், இராமனுக்குப் பிறப்பால் அரசுரிமை எய்திற்றென் றும் வாதிக்கவருபவர்மாற்றம் அவர் வாய்வன்மை குறிப்பதன்றி வழக்கறமாகாமை இனி விரிக்கவேண்டுவதன்றே.

பகுதி—கக: சிலவினுவிடைகள்.

இவ்வாராய்ச்சி இராமனின் தெய்வப்புனிதத் தணத்துக்குப்பழுதும் அவதாரமஹிமைக்குக் குறைவும் உண்டுபண்ணலாமென்றஞ்சி அகற்று வார், இதன் உண்மைப்பயன் அறியாராவர். இராமன் மனிதவுரு வெடுத்த கடவுளா? கடவுட்பண்பமைந்த மனிதனு? என்ற ஆராய்ச்சி ஈண்டு எழுதல் இல்லை. கடவுளவதாரமாக இராமனைக்காண்பார் யாவரும் இவ்வாராய்ச்சி அவன் தெய்வத்தன்மைக்கு எவ்விதபங்கமும் பண்ண கிலாததோடு அவன் குணப்பெருமையை அளக்கப் பெருந்துணையு மாகும் என்று அறியக்கடவர். பெற்றோர்சொற் போற்றல், உடன்பிறந் தோரைப்பேணல், மணந்த ஒருமனைவியையன்றி வேறு மகளிரை மனங் கொள்ளாமை, தஞ்சம்புகுந்தவரை அஞ்சலென்றளித்தல்: இன்னோன்ன தகைசான்ற நற்குணங்களைக் கண்ணனைப்போலச் சொல்லளவிற்காட்டா மல் வாழ்க்கையால் வலியுறுத்தும் பெருமைத்தாம் இராமகதை. இவற் றுள் மாற்றன்னையெனினும் வேற்றுமையுணராமல், தந்தையொடு தாய் சொற்பேணிப் பரதனைப் பாராட்டித் தழுவி மகிழ்ந்த இராமனின் "செப் பருங்குண"ச் செவ்வியையும், "பங்கமில்குணத்துப் பரதன்" பண்பை யும் இவ்வாராய்ச்சியிற்கண்ட வுண்மையே இனிது விளக்குவதாகும். அரசன் பரிசக்கொடையால் அயோத்தி பரதனதாயவுண்மை வெளிப் படாதவரை, பரதனும் இராமனுமாகிய இருவரின் பரஸ்பரக்காதலின் நெருக்கமும் பெருக்கமும் பாதிக்குமேல் விளக்கமற்று மங்கி மாசுபடும். பிறப்பால் முற்பிறந்தவனுக்கேயமைவது அரசெனவும், தனக்கு உரிமை யில்லாததைத் தாய் தவருகக் கவர்ந்து தருவதாகவுமே கருதும் பரதன், கொள்ளா உலகப்பழிக்கு அஞ்சி, தான் ஏற்கவொல்லாமல் தமயனுக்

குத்தருவதில் அவனுக்கும் பெருமையுண்டோ? 'சுல்க'சீதனக்கொடையால் ஆன்ற அரசறமுறையிற் றனதேயாம் அயோத்தி யெனப் பரதன் அறிந்தபிறகு, தாதை தந்த வரத்தை மறுத்துத் தான் அரசேற்கத் தாழ்த்த தமையன் தடையைத் தன் காதல்வெள்ளத்தால் உடைத்து வென்று தன்னுடைமை தானதரும் தகவுரைத்து, முதலில் வாங்க வெறுத்த தமையனை விரும்பிக் கொள்ளுமாறு இணக்கி, உரிமையற்ற இராமனை அரசனுக்கத் தன் அறத்தாரசுரிமையை வலியத்தந்து, அவனுக்குப் பணிசெய்திருக்கும் வாழ்வுகந்ததன்றோ பரதன் ஆசற்ற பாசத்தை ஒளிரச்செய்யும். முன்னைய 'சுல்க'வரலாறு அறியாமல், முதற்பிறந்த தனக்கே யுரியதென்று இருந்தபோதும், "என்பின்னவன்பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ" என அகமகிழ்ச்சியால் "அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற"தென முகமலர்ந்து தன் உடைமையைத் தம்பிக்கு விரும்பித்தந்த இராமனுக்குத் தனதளிக்கும் தகைமையற்றுத் தமையனதைத் தான்கொள வளரும் பழியஞ்சி அவன் பாற் சேர்ப்பிக்கவிரும்பும் ஒரு பரதனையே தம்பியாக்கில், அப்பரதன் "நின்னினும் நல்லன், நிறைகுணத்தவன்" என்றும், 'புண்ணியம் என்பதே அவனுயிர்' என்றும், 'அன்னன் அருளுக்குக் கோடி இராமர் அருகாவரோ'? என்றும் கோசலை பரசும் பரிசுடையனுவனே? அன்னவன், "எத்தாயர்வயிற்றினும் பின்பிறந்தார்களெல்லாம் ஒத்தாற் பரதன் பெரிதுத்தமனுவதுண்டோ?" எனத் தம்முனைக்கொல்லியவந்துநின்ற சுக்ரீவன்குணத்தைநினைந்து உளம் உளையும் இளையவனுக்கு இராமன் எடுத்துக்காட்டிப் புகழும் பெருமிதம் பெறுவதெங்கே? மேலும், சகோதராவாத்ஸல்யப்பெருமையை விளக்குவதும் இராமாவதாரநோக்கத்தொன்றெனக்கொள்வோர், 'இராமன் ஒருவனே தனதளிக்குந் தகையன், பரதன் தனதல்லாத் தமையனதைத் தான் பறிக்கவிரும்பாதவனேயாம்,' என்பரேல், அவதாரநோக்கம் நன்கு நிறைவேறுமை காணக்கடவர். தமயன் தம்பிக்குக் காட்டத்தகும் தண்ணளியை, இராமன் 'சுல்க'வுண்மையறியாமலே பரதனுக்கு அரசுதர விரும்பியதால் நிறுவலானன். இதனுல், சகோதரவாத்ஸல்யத்தில் தமயனன்பாம் ஒருபாதியே விளக்கப்படும். தம்பி தமயனிடம் காட்டவல்ல பேராதரப்பெருமை விளங்குமாறில்லை. தன்னுடைமையான பேரரசைத் தமயனுக்குத் தான் உவந்தளித்த பரதன் மெய்க்காதற்கதையால்மட்டுமே அப்பாதியும் விசதமாகும்.

தனக்குரியதெனநினைத்த தமையனும், பின் தன்னுடைமையென்று அறிந்த தம்பியும், முறையே ஒருவன் மற்றவனுக்கு 'ஏத்தப்படும் வேத்தியல்' வழங்கவிரும்பிய மெய்தவா முழுவரலாறுங் கண்டபோதுதான், பிராதாக்கள் பரஸ்பரம் கொள்ளத்தகும் உண்மைக்காதலும், தனைமறந்து காதற் கடனாற்றும் அவர் பெருந்தகைமையும் ஒருங்கே விளங்குவதாகும். அப்பொழுதே அவதாரநோக்கமும் பூர்த்தியாகும். தொல்லைச் 'சுல்க' வரலாறு தானறிந்ததைப் பிறர்கூறு இடத்திற் றன்னலம் துறந்து மாற்றன்னைமகன் அறவுடைமையின் உண்மையை வெளிப்படுத்திப் பரதனையும் கைகேசியையும் வீணே வசைவெள்ளம் நெடிதுநீந்தியுழலாமற் கைகொடுத்துதவி மெய்ம்மைக்கரையேற்றுவித்த இராமன் பெருமை இவ்வரலாற்றால் வீறுபெறுமல்லாமல் வேறுவகையுண்டோ?

இனி, 'வான்மீகர் விளக்கிய இவ்வுண்மையைக் கம்பர் விசதமாக்காமல் உய்த்துணரவைப்பானேன்' என்பார், காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கருதி வான்மீகவரலாறு பலவற்றையும் ஆங்காங்கே மறைத்தும் குறைத்தும் விரித்தும் திரித்தும் கதைத்துச்செல்லும் கம்பர்வழக்கு அறியாராவர். புழைநுழைந்த வாலி திரும்பவருமுன்னும், அவன் படுகொலையுண்டிறந்தபின்னும், கொழுநனைக் கொல்விக்குங் கொழுந்தனோடு 'புதுமணப் புன்தேறல் ஒக்கவுண்டு' மதையினளாக வான்மீகி சொல்லும் தாரையைக் கம்பர் ஒப்பற்ற வாலியின் தப்பற்றதாரமாகச் சித்திரித்துள்ளார். விருப்புவெறுப்போராமல் வில்லிறுத்த ஏதிலனை வேட்ட வான்மீகர்சீதையை, 'காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு'படா மன்றல் உகவாத் தமிழ்வழக்கறிந்த கம்பர், மிதிலைவரும் இராமனோடு கண்ணாற் கலந்து பருகியநோக்கின் ஒருவரையொருவர் ஈர்த்து இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயமெய்தி உளத்தால் மணந்து மகிழச்செய்து வைத்தார். இன்னும், உடன் வனமழைத்துச்செல்ல உவந்திடாக் கணவன்றன்னைப் புடவைபோக்கி வேஷ்டியுடுத்தியபெண் என்று அறியாமல் ஜனகன் தன்னை அவனுக்குத் தானம்பண்ணியதாகக் காதலாற் பரிகசித்த வான்மீகர்சீதைவாய்மாற்றத்தை அறவே மறைத்து ஒதுக்கினர். மயிர்பிடித்திழுத்து இராவணன் மடியில்வைத்து எடுத்துச்சென்ற ஆரியவேடக்கவியின் சீதைபடத்தை அழித்து, "தீண்டுவானெனில்" சீதை மாண்டுதீர்வளென்றே அவள் இருந்த மண்ணொடும் கீழ்மையான் "வன்மையால் கீண்டுகொண்டெழுந்தேகினா"னாகப் புதுக்கியுள்ளார்.

பரதனுக்கு அரசுதந்த 'தாதையை வாதைகொண்டு' பரதனைப் 'போர் தொலைத்து' அவன்பற்றுடையாரனைவரையும் கொன்று இராமனுக்குத் தன்வலியால் முடிசூட்டப்போவதாக நெடுமொழிகூறிய இலக்குவனைக் கடியாமல் அவன்கருத்தைப் பேணிச் செவிகொடுக்கும்படி தன்மகனை வேண்டிய மறத்தாயான கோசலையின்படத்தையும் மாற்றி, "'அவனி காவல் பரதனதாகுக, இவன் (இராமன்)......இருங்கானிடைத் தவ னிலாவகை காப்பென், தகைவிலாப் புவனிநாத(தசரத)ற் றெழுது' எனப்போய்" அலக்கணிடைக் கலக்கமுறு மதியுடையளாகப் பொறித்த வர், வான்மீகர் மறையாதுரைத்த தசரதன் தகவற்றபுரையுரைபலவற்றை யும் போக்கினர். இப்படித் தமிழ்நாட்டிற் றங்காலத்தவர் ஒழுக்க வழக்கங்களையும் விருப்பு வெறுப்புக்களையும் ஓர்ந்து ஒப்புரவுவழுவாது உளக்கிடை யுணர்ந்து தம் கவியிற் கதைகளைத் தகவுநோக்கித் துணிந்து திரிக்கும் கம்பர், தம் காவியத்தை அரங்கநாதராலயத்தில் அரங்கேற்றலா யினர்.

தஞ்சையிற் கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்திற் சேதுமன்னர் தலைமையின் கீழ் இவ்வாராய்ச்சிபற்றி யான் பேசுங்கால், விஷமமாகச் சில வினாக்கள் எழுப்பி விடைபெற்று வம்புக்கு வழிகாணாத சிலர் யான் பின் தனி யிருக்கையிற் செய்த வேண்டுகோளொன்றை ஈண்டுச் சுட்டவேண்டுவது அவசியமாகும். "இராமன்பாற் றவறுகாட்டினும் வைணவர் அதற்கு வருந்தார். தசரதனை அவர் தம் சமயசம்பிரதாயத்தில் தலைநின்ற பரமபாகவதர்பெருந்தகையாப் பேணுவர். அதனால், தசரதன் தவ றுடையனாக ஆராய்ச்சியின்பயன் முடிபலாகாது. ஆதலால் யாதாமொரு யுக்திவாதத்தால், தசரதனைத் தவறற்றவன் எனத் தாங்களே காட்ட வல்லுநராகலான் அவ்விதம் அவசியம் செய்யவேண்டும்" என்று அவர் என்னைத் தூண்டமுயன்றனர். அறிவாற்றலை வெளிப்படுத்தவேண்டி உண்மைக்கு விலைமறுத்து எதுவும் யாண்டும் உரைத்து மகிழும் வாதவாதிகளில் ஒருவனாக என்னைச் சேர்த்தெண்ணியவர் வஞ்சப்புகழ்ச்சி நயவாமல் உள்ளதை உள்ளபடியுரைக்கும் என்னியல்புசொல்லி நான் விடைபெற்று விலகநேர்ந்தது. சமயசம்பந்தமாகவும் நிசம்பேச மிகக் கூசவேண்டாத இக்காலத்தியல்பு இதுவாயின், திருவரங்கப்பெருமாள் திருக்கோயிலில் ஆயிரமாண்டுகளுக்குமுன் தம்நூல் அரங்கேற்றவந்த கம்பர் வான்மீகர் வாக்கியமனைத்தையும் மாற்றுதுரைத்துத் தசரதன்

தவறுகூறித் தன் தலையிழக்கத் துணிவது கவிமரபுக்கு அத்துணை அவசியமன்றென்பது சிறிது சிந்திக்கற்பாற்று. பிற இடங்களிற்போல ஈண்டுக் கம்பர் கதைவரலாற்றை அறவே மாற்றக் கருதிலர்; மாற்றின், தூயசிந்தைக் கைகேயி தெய்வக்கற்புப் பழுதுபடுமாதலால். கற்பிறந்த தாரையையே புனிதையாக்கும்புலவர் குறையாநிறையுடைய கோப்பெருந் தேவியின் புகழ்க்கொலைக்கு இசையாரன்றே. அதனால் உண்மையை ஒளியாது உரைத்துள்ளார். உரைக்குமிடத்து இடக்கரடக்கி, கேட்கும் வீரவைணவ தசரதபக்தர் உளம் உளையாவாறு வெச்சென்றுரையாமற் கார்ப்புச்சொல் ஓம்பி, அறியுனர் உண்மையறியுமாறு தசரதன்காதற் றவறும் கைகேயி கற்புமேம்படு காதலும் காட்டி, வான்மீகர்வாய்மையை யும் போற்றிப்போந்தார்.

வான்மீகர் விசதமாக்கினும் கம்பர் விளக்காதுவிடுத்த வரலாற் றுண்மையை இப்போது வெளிப்படுத்துவானேன்? என்ற வினவுக்கு விடையிருக்குங்கடனை மறவேன். முதலில் நான் இதை வெளிப்படுத் தினவனில்லை. இராமனே தன்வாயால் இவ்வுண்மையைக் கூறிவைத்தான். தனியிருந்து பிறர் அறியாமற் பாதனுக்குமட்டும் இதைச் சொன்ன னில்லை. 'தருமத்தின்தே'வான பாதனையும் 'தூயசிந்தைத் தெய்வக் கற்பின'ளான சிற்றன்னையையும் தகவின்றி உலகுதூறும் பழிவெள்ளக் குழிநின்றேற்றுவான்கருதிய 'நியாயமத்தனைக்கும் ஓர் நிலயமான' இராமன், தானறிந்த உண்மையைத் தன்னைக் காணவந்த "அரச வேலையும் குன்றுசெஞ்சடைத் தவரும் சுற்றமும் தன்றுணைத் தம்பி மார்களும் சென்றுசூழ ஆண்டிருந்து"* அறையலாயினன். தன் தந்தைபுகழும் தன்னலமும் மறுவாது பாதனைமட்டும் தெருட்டும் விருப்புடையனேல், இராமன் இதை அவனுக்குத் தனியிடத்திற் கூறி யிருக்கலாமே? அறமும் தகவும் அறியாதவனா இராமன்? "அற்றங் காணும்வரை தன்கருத்தைப் பிறர் அறியாமல் அடக்கவல்ல பெருந்திற லிவன்" என வான்மீகர் இவன்குணம் கூறியுள்ளார்†. தகவின்றித் தந்தை கோபத்தாற்றள்ளிய வசைவெள்ளத்தினின்று இவரைக் கரையேற்றுங்கருத்தாலன்றோ செம்மல் சதசிருந்து யாவரும் அறிய இவ்வாலாறுகூறி உண்மையை உலகறிய வெளிப்படுத்தியது. அதை

---

* நகர்நீங்குபடலம், கவி-95. †சருக்கம், 1.

மறைத்துக் கைகேசி பழிவளர்க்கவிரும்புபவரே மங்கையர்க்கரசியின் மாசிலா நிறையறக்கொலைஞராவதோடு, இராமன்பெருவிருப்பழித்து அவனபசாரத்துக்கும் ஆளாவர். இராமன் உளக்கிடையறிந்தே கம்பரும் வான்மீகரைப்போல வெச்சென் றுரையாவிடினும், இவ்வுண்மையைக் கரவாது உரைத்துள்ளார். ஆடவர் பழிசுமந்தும் மடந்தையர்புகழ் பேணுவது ஆண்மையறமாம். அப்படியிருக்கக் கைகேயி மெய்ப்புகழும் கற்பும் கொன்று தவறுடைய தசரதன் பொய்ப்புகழ்வளர்ப்பது "ஏதங் கொண்டு ஊதியம்போகவிடும் பேதைமை"ப்பாலதேயாமன்றோ? கம்பர் அறவே மறைப்பினும் இவ்வுண்மை வெளிப்படுத்துங் கடமைகாண்ப தன்றோ தமிழ்மரபு? கம்பரும் கரவாது உரைத்துள்ள மெய்வரலாற்றைக் காலக்கொடுமையால் மறந்ததுமன்றி, உண்மையுணர்வூட்டுவோரை வெறுத்து வைது, ஆசில் கற்பறக் கைகேயிபுகழையும் மாசுபடுத்தி மகிழ்வார்க்குக் கூறவரும் மாற்றம் இல்லை. உண்மையுணரவிரும்பு வோர்க்கே இவ்வாராய்ச்சி உதவுமல்லால், கொண்டதுவிடாக் கொள்கையர் நீதிகருதிலாகலான் அவர்முன் வாதமெதுவும் பயன்தராது. புலவரும் இராமனும் புகன்றிலராயினும், பயன் பலர் நயவாரெனினும், உண்மை யாவதை உரைப்பதே கடனெனக் கண்ணுதலார்முனும் கட்டுரைத்த தமிழ்மரபோம்பும்விருப்புடையேன், மெய்வெளிப்படுத்த வேறுதுணை வேண்டேன். ஈண்டு, பொய்யாமொழி ஆரியப்புலவனோடு மெய்வழாத் தமிழ்ப்பாவலனும் உரைத்துப்போந்ததும், கற்பரசியின் மெய்ப்புக ழோம்பும் நற்பயன் தருவதுமான உண்மையை வலியுறுத்த ஆற்றலும் தகவும் போதாமைக்கே கவல்வதல்லால், இயன்றவரை கண்டது உரைக்கப் பிறிதுபுகல் தேடுவேனல்லேன்.

ச. சோ. பாரதி.

ஸ்ரீ:

அமிதசாகரர்.

ஐவகையிலக்கணங்களையும் தனித்தனி விரித்துவிளக்குந் தமிழ் நூல்களிலே யாப்பருங்கலம், காரிகை என்ற இரண்டும் செய்யுளியற்குச் சிறந்துள்ளன என்பதை அறியாதாரில்லை. இவ்விரண்டு யாப்புநூல்களை யும் இயற்றிய ஆசிரியர், ஜைனமுனிவராகிய அமிதசாகரனார் என்பவர். இவ்வொருவரே, அவ்விரு நூல்களுக்கும் ஆசிரியர் என்பது, யாப்பருங்கல விருத்தியுள் (15, உரை) "மாஞ்சீர் கலியுட்புகா" என்ற காரிகைச் செய்யுளை உதகரித்து 'இந்நூலுடையாரும் இங்ஙனங் கூறினார்' என்று யாப்பருங்கலஞ்செய்தவரே காரிகைசெய்தவர் என்பதை அவ்விருத்தி காரர் குறிப்பிடுவதனாலும், காரிகையாசிரியர்பெயர் அமுதசாகரனார் என்று அதனுரைகாரர் பாயிரத்துள் எழுதியவாறே, வீரசோழியவுரை காரரும் அலங்காரப்படலம் 31-ம் செய்யுளுரையுள் எழுதுவதனாலும் தெளியக்கிடக்கின்றது. இவ்விரண்டுநூல்களுள்ளே, காரிகை, யாப் பருங்கலத்துக்குப் பின்பு இயற்றப்பட்டதென்பது,—"யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய், அலங்காரமுடைத்தாய்ச் செய்யப் பட்டமையால், யாப்பருங்கலக்காரிகை என்னும் பெயர்த்து" என்று காரிகையுரைகாரர் பாயிரத்துள் எழுதுவதனாற் பெறப்படும்.

இந்நூல்களின் ஆசிரியர்பெயர் அமிர்தசாகரனார் என்றும், அமுத சாகரனார் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. யாப்பருங்கலப் பாயிரத்துள்—

" யாப்பருங் கலநனி யாப்புற வகுத்தோன்
தனக்குவரம் பாகிய தவத்தொடு புணர்ந்த
குணக்கடற் பெயரோன் கொள்கையின் வழாஅத்
துளக்கறுங் கேள்வித் துகடீர் காட்சி
அளப்பருங் கடற்பெய ரருந்தவத் தோனே "

என்றவிடத்து, அந்நூலாசிரியர் அளப்பருங்கடற்பெயரினர் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளார். இத்தொடர், நூலாசிரியரது வடமொழியியற் பெயரின்பொருளை யுணர்த்தவந்ததென்றும், 'அளப்பரும்' என்பது அமித என்பதையும், கடல் என்பது சாகரம் என்புதையுங் குறிப்பிட்டு

அமிதசாகரர் என்ற ஆசிரியரை இஃது உணர்த்துவதாகும் என்றும் அறிஞர்சிலர்* எழுதிய கருத்துப் பெரிதும் பொருத்தமுடையதென்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, அமிதசாகரரைப்பற்றிய அரியசெய்திகள் சிலவற்றைக் குறிக்கும் இரண்டு செய்யுட்சாஸனங்கள் அரசாங்க சாஸனபரிசோதகருள் ஒருவரான ஸ்ரீ K. V. சுப்பிரமண்ணிய ஐயர் (B.A.,) அவர்களால், சமீபத்தில் வெளிவந்த எபிகிராபிகா இண்டிகா (Epigraphica Indica Vol. XIII, p. 64—69) பத்திரிகையில் விவரக்குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவை தஞ்சாவூர்ஜில்லா மாயூரத்தை அடுத்துள்ள நீடூர்ச் சிவன்கோயிலின் தெற்குத் திருமதிலிற் பொறிக்கப்பட்டனவாம். ஐயரவர்கள் பதிப்பித்தபடி அச்சாஸனங்கள் வருமாறு:—

[முதற்சாஸனம்]

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ [கூரி] ய [வு] லகனைத்தைபுங் குடைக்கீழ் ஆ

2 [க்கிய] குலோத்துங்கசோழர்க் காண்டொருநா[ற்]பத்தாறுதநிடைத் தில்லை அம்பலத்

3 தே வடகீழ்[ப்]பால்பேரியல்மத்தது சொன்னவாறறிவார்கோயிலும் புராண நூல் விரிக்கும்

4 புரிசை மாளிகையும் வரிசையால் விளங்கப் பொருப்பினல் விருப்புறச்செய்தோன் நேரியற்காண்

5 டேழைஞ்சு[ட]ன்மூன்றினில் நிகரிலாக்கற்றளி நீடூர்நிலாவினுற்கமைத்தநிலாவினன்

6 அமுதஸாகரனெடுத்த....தொகுத்த காரிகைக் குளத்தூர்மன்னனவன் தொண்டை

7 காவலன் சிறுகுன்றநாட்....கற்பகம் மிழலைநாட்டுவேளாண்டவன் கண்டன் மாதவனே.

[இரண்டாஞ்சாஸனம்]

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ எண்டிசை உலகை ஒருகுடைநிழற்கீழிருத்திய குலோத்

2 துங்கசோழற்கியாண்டொருமுப்பத்தெட்டினிற்சோணாட்டிசை

* இவ்வாறு முதன்முதற் கருதி எழுதியவர், ஸ்ரீமாந். S. அனவரதவிநாயகம்பிள்ளையவர்கள் M.A., L.T., (விவேகபோதினி, தொகுதி 12, பகுதி-1, (1919 ஜூலை) தமிழ்வரலாறு, பக். 19.)

3 வளர் திருவிந்தளூர் நாட்டுண்........டைநீடிய நீடூர் உமையோ
4 டு நிலாவினபெருமாற்குவந்து....லைமலை[ய]னச் சிலையா லுத்த
5 ம விமானமிங் கமைத்தான் தண்டமிழ் அமிதஸாகர முனியை
ஜயங்கொ
6 ண்ட சோழமண்டலத்துத் தண்சிறுகுன்ற[நாட்டு]த்திருத்தி....
7 நூற்காரிகை அவனூற் கண்டவன் மருமான்காரிகைகுளத்தூர்
8 க்காவல்நிலாவினுன் எவர்க்குங்கருணையுந்தி [யாகமுங்] காட்டிய
9 லை நாட்டுவேள்கண்டன் மாதவனே. [மிழ

இவற்றை நோக்குமிடத்துப் பதினுன்குசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்தில் இச்சாஸனங்களிரண்டும் அமைந்தவை என்பதும், சிதைந்த சீர் அசைகளும் பிழைகளும் இடையிடையே கொண்டுள்ளன என்பதும் தமிழறிஞர் எளிதில் அறியக்கூடியன. இவ்விரண்டின் செய்யுளமைதி தெரியும்படி அடிகளையுஞ் சீர்களையும் பிரித்து அவற்றைக் கீழே தருகின்றேன்.

[முதற்சாஸனம்]

ஆரிய வுலக மனைத்தையுங் குடைக்கீழ்
ஆக்கிய குலோத்துங்க சோழற்
காண்டொரு நாற்பத் தாறிடைத் தில்லை
யம்பலத் தேவட கீழ்பாற்

போரியன் மதத்துச் சொன்னவா றறிவார்
கோயிலும் புராணநூல் விரிக்கும்
புரிசைமா ளிகையும் வரிசையால் விளங்கப்
பொருப்பினுன் விருப்புறச் செய்தோன்

நேரியற் காண்டே ழைஞ்சுடன் மூன்றில்
நிகரிலாக் கற்றளி நீடூர்
நிலாவினுற் கமைத்த நிலாவினு னமுத
சாகர னெடு[ந்தமிழ்த்] தொகுத்த

காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன் றெண்டை
காவலன் சிறுகுன்ற நாட்டுக்
கற்பக மிழலை நாட்டுவே ளாண்[மை
கொண்]டவன் கண்டன்மா தவனே.

[இரண்டாஞ்சாஸனம்]

எண்டிசை யுலகை யொருகுடை நிழற்கீ
ழிருத்திய குலோத்துங்க சோழற்
கியாண்டொரு முப்பத் தெட்டினிற் சோணாட்
டிசைவள ரிந்தளூர் நாட்[டுள்]

உண்டைநீ டியநீ டூருமை யோடு
[மு]லாவிய [சிவ]பெரு மா[னு]க்
குவந்து[வெண் கயி]லை மலையெனச் சிலையா
லுத்தம விமானமிங் கமைத்தான்

தண்டமி ழமித சாகர முனியைச்
சயங்கொண்ட சோழமண் டலத்துத்
தண்சிறு குன்ற நாட்டகத் திருத்தி[ச்
சந்த]நூற் காரிகை யவனுற்

கண்டவன் மருமான் காரிகைக் குளத்தூர்க்
காவல னிலாவினு னெவர்க்குங்
கருணையு [நிதியுங்] காட்டிய மிழலை
நாட்டுவேள் கண்டன்மா தவனே.

இப்பாடல்களில் இருதலைப்பகரங்கட்குள்ளான எழுத்துக்கள் சிதைந்துந் திரிந்துமுள்ள சீர்அசைகள் இன்னவென்று கண்டு அமைக்கப்பட்டவை. முதற்சாஸனத்தின் முதற்சீர் 'சூரிய' என்றிருப்பது 'ஆரிய' என்றும், இரண்டாம் சாஸனத்தின் இரண்டாமடித்தொடக்கம் 'உண்டைநீடிய' என்றும்—பின்வரும் மோனைமுதலியவற்றுக்கியைய—இருந்தவை, எழுதினோரால் மாறினவாதல்வேண்டும். உண்டைநீடிய நீடூர் என்பது, நீடூர் சோற்றுவளத்தாற் சிறப்புற்றிருந்த செய்தி குறிக்கும். [உண்டை - சோற்றுக்கவளம்.] மிழலைநாட்டுள்ள நீடூர்த்தலைவனான வேள்-எவ்வியின்காலத்தே அவனூர்கள் சோற்றுவளஞ் செழித்திருந்தன என்பது, அகநானூற்றுள் (266) பாணர்வாக்காலும் அறியப்படும்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்சாஸனங்களினின்றும், குலோத்துங்க சோழனது 46, 38.ஆம் ஆட்சிவருஷங்களில், முறையே அவை பொறிக்கப்பட்டவை என்பதும், காரிகைக்குளத்தூர்மன்னவன்,

தொண்டைகாவலன், மிழலைநாட்டுவேள் என்று சிறப்பிக்கப்பெற்ற கண்டன்மாதவன் என்ற சிற்றரசன், அச்சோழனாட்சியின் 46-ஆம் ஆண்டில், தில்லையம்பலத்தின் வடகிழ்ப்பக்கத்தில், சொன்னவாறறிவார் (=கழறிற்றறிவார்) ஆகிய சேரமான்பெருமாணாயனார்க்குக் கோயிலும், புராணபடனஞ்செய்யும் மண்டபமும், அச்சோழனது 38-ஆம் ஆண்டில் நீடூர்ச் சிவபெருமானுக்குக் கற்கோயிலும் நிருமித்தவன் என்பதும் தெரியவருதலோடு, இச்சிற்றரசன் அமுதசாகரராற் காரிகைசெய்வித்தவனுடைய மருமான் என்ற அரியசெய்தியும் அறியப்படுகின்றது. இச்சாஸனவெழுத்தமைதியாலும், அரசனது நீண்ட ஆட்சிவருஷங்களாலும், முதற்குலோத்துங்கனே இப்பாடல்களிற் கூறப்பட்ட சோழன் என்று, ஐயரவர்கள் கருதுகின்றார்கள். மிழலைக்கூற்றத்துத் தலைவனான வேள் எவ்வியின் வழித்தோன்றலாக இச்சாஸனமமைத்தவனைக் கொள்ள இடமுண்டு. இவன் முன்னோர் தொண்டைநாட்டிற் சோழவதிகாரிகளாய்க் காரிகைக் குளத்தூரில் வாழ்ந்தவர்களென்றும் தெரிகின்றது. இத்தகைய அரிய செய்திகள்கொண்ட சாஸனங்களை வெளியிட்டுதவிய ஸ்ரீ சுப்ரமண்யஐயரவர்கட்குத் தமிழகம் நன்றிகூறுங்கடப்பாடுடையது.

இரண்டாஞ்செய்யுளின் இறுதியில் "காரிகை யவனுற் கண்டவன் மருமான்" என்ற தொடருள்வரும் மருமானென்பதற்கு 'உடன்பிறந்தாள்மகன்' என்று பொருள்கொண்டு, கண்டன்மாதவன் காரிகைசெய்வித்தவனுடைய மருகனென்பது விளங்குதலால், அமிதசாகரரும் அம்மாதவனும் அவன்மாமனும் முதற்குலோத்துங்கன்காலத்தவராவர் என்று ஷை ஐயரவர்கள் கருதுகின்றார்கள். சகோதரிமகன் என்ற பொருளில் மருமான் என்ற சொல் மிகவும் அருகியே முன்னூல்களிற் காணப்படும். ஆனால், அதற்கு வழித்தோன்றல் என்றபொருளே செய்யுள்வழக்கிற் பெரிதுங் கொள்ளற்குரியதாம்.

" குடபுலங் காவலர் மருமான் "
" தென்புலங் காவலர் மருமான் "
" குணபுலங் காவலர் மருமான் " (சிறுபாணாற்றுப்படை; 47, 63, 79).
" மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள் " (மணிமே)

என்பன காண்க. இம்மருமான் என்ற சொல், நேர்மகனைக் குறிப்பதாகாது, சிலபலதலைமுறைக்குப் பிற்பட்ட வழித்தோன்றல் என்ற

பொருளே உணர்த்தும். ஐயரவர்கள் கருதியபடி கண்டன் மாதவன்மாமனே சாஸனத்திற் கூறப்படுபவனுயின், காரிகையைச் செய்வித்த பெருமைக்குரிய அவன்பெயரைச் சிறப்பித்துக்கூறுமல் இரண்டுபாடல்களும் விட்டொழிய நியாயமில்லை. அதனுல், காரிகை செய்வித்தவனுடைய மரபில், அவனுக்குச் சில தலைமுறைகட்குப்பின் அக் கண்டன்மாதவன் உதித்தவன் என்றும், அம் முன்னேன்பெயர் இச்சிற்றரசன்காலத்தில் வழக்குவீழ்ந்ததென்றும், ஆயினும் காரிகை செய்வித்தபெருமை அவன்மரபினர்க்கும் அவனுண்ட குளத்தூருக்கும் பரம்பரையாகவே வழங்கிவந்ததென்றும் நாம் கொள்ளும்படி பாடல்கள் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

இனி, பங்களூரில் வெளியாகும் 'மிதிக்-ஸொஸைடி' (Mythic Society Journal, Vol. XIII, p. 490.) பத்திரிகையில் மண்டல புருடரைப்பற்றி யான் எழுதுவித்த வியாசமொன்றிலே, அம்மண்டலவர் தம் நிகண்டில்,

"காரிகை யழகு பெண்ணே கலித்துறை யொருநூற் கும்பேர்"
(சூடா. நிக்ண். 11, 187).

என்று கூறுதலால், அவர் காரிகையாசிரியரான அமிதசாகரர்க்குப் பிற்பட்டவரே என்றும், அமிதசாகரர் 10-ம் நூற்றுண்டுக்கும் முற்பட்டவராகார் என்பதற்கு வேண்டிய ஏதுக்கள் உள்ளன என்றும் எழுதியிருந்தேன். ஐயரவர்கள், இக்கருத்தைத் தம் ஆராய்ச்சியுட் குறிப்பிட்டிருப்பினும், அதற்குற்ற காரணங்களை நான் அங்கு விளக்காமையால் அதனை அவர்கள் தழுவிக்கொள்ளக்கூடவில்லை. அதனுல், அவர்களும் பிறரும் ஆராய்ந்துகொள்ளும்படி என்கருத்தை இப்போது வெளியிடுகின்றேன்.

வீரசோழியத்துக்கு உரையிட்ட பெருந்தேவனர் அந்நூலாசிரியரான புத்தமித்திரரை அடுத்திருந்தவரென்றே தெரிகின்றனர். அபயன், அநபாயன் முதலிய சோழர்கள், வீரமும் தமிழ்வளர்த்த சிறப்புமுடையராயிருந்தும், அவரைப்பற்றிய பாடலொன்றுமே வீரசோழியவுரையுள் உதாரணங்காட்டப்படாமல், அவர்முன்னேரான வீரராசேந்திரன், பழையாறைச் சுந்தரசோழனைப்போன்ற அரசரைப்பற்றிய பாடல்களே மிகுதியும் மேற்கோள்தரப்பட்டுள்ளன. பின்னெழுந்ததண்டியலங்காரம்போன்ற

இலக்கண நூல்கள், அவ்வபயனையும் அநபாயனையும்பற்றியமைந்த பாடல்களைப் பெரிதும் உதகரித்தலும் காண்க. இதனால், வீரசோழிய வுரைகாரர், அபயனாகிய முதற்குலோத்துங்கன்காலத்துக்கு முற்பட்டவ ரென்பது நன்குபெறப்படும். இதற்கேற்ப—"கடனாக வேமொழிந்தான் தமிழ்காதலிற் கற்பவர்க்கே" என்று, உரைகாரரைப்பற்றிப் பாயிரங் கூறுவது, வீரசோழிய நூலாசிரியர்க்கும் அதனுரையாசிரியர்க்குமிருந்த நெருங்கியதொடர்பொன்றைப் புலப்படுத்துவதுபோலவேதோற்றுகிறது.

இனி, வீரசோழியம் அலங்காரப்படலம் 39-ஆம் செய்யுளுரையுள் அதனுரைகாரரான பெருந்தேவனார்,—"மாலை மாற்றே" என்ற யாப்பருங்கல இறுதிச்சூத்திரத்தை எடுத்துக்காட்டி "என்று அமித சாகரனார்கூறியனகொள்க" என்று எழுதுகின்றார். இதனால், 11-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியினரான அப்பெருந்தேவனார்க்கும் முந்தியவரே அமிதசாகரர் என்பது ஐயமின்றிப் பெறப்படுகின்றது. அவ்வாறே, யாப்பருங்கலவிருத்திகாரரும், காரிகையுரைகாரரும் பிற்பட்ட சோழர் களைப்பற்றிய பாடலொன்றையுமே உதாரணங்காட்டாமையால், அவர் களும் வீரசோழியவுரைகாரர்போலவே அவ்வரசர்க்குமுன்னிருந்தவர் என்னலாம் எனவே, முதற்குலோத்துங்கன்காலத்தவராக அமிதசாகா ரையேனும், அவர் நூல்கட்குரையிட்டவர்களையேனுங்கொள்ள இடமில்லை என்பதுதெளிவாம். ஆயின், அபயன் வீரராசேந்திரன்என்ற அரசர்க்கு முன் அமிதசாகரர் எக்காலத்து விளங்கியவர் என்பதுநோக்கத்தக்கது.

அவ்வாசிரியரால் முதல்நினைப்பு உணர்த்தப்பெற்ற உதாரணச் செய்யுட்களிலே சூளாமணிப்பாடல்களும் உள்ளன. இதனால், அச்சூளா மணியாசிரியரான தோலாமொழித்தேவர்க்குப் பிற்பட்டவரே அமித சாகரர் என்பது தெளிவாம். தோலாமொழித்தேவர், 9, 10-ம் நூற் றாண்டுகளில் இருந்தவராகவேண்டுமென்பர், ஸ்ரீமாந். து. அ. கோபி நாதராயர் அவர்கள் (செந்தமிழ், தொகுதி-5, பக். 99–100). இனி, மேலேகுறித்த இரண்டாஞ் சாஸனப்பாட்டில்—

" தண்டமி ழமித சாகர முனியைச்
சயங்கொண்ட சோழமண் டலத்துத்
தண்சிறு குன்ற நாட்டகத் திருத்திச்
சந்தநூற் காரிகை யவனாற்
கண்டவன் மருமான் காரிகைக் குளத்தூர்க்காவலன் "'

எனவரும் அடிகளால்—குளத்தூர்க்காவலன், காரிகையைச் செய்வித்தல் வேண்டிச் சயங்கொண்டசோழமண்டலத்துள்ள தன்னூர்க்கு அமித சாகாரைத் தருவித்தவன்—என்ற செய்தி தெரியலாம். சயங்கொண்ட சோழமண்டலம் என்பது தொண்டைநாட்டுக்கு முதலிராசராசன்கால முதல் வழங்கிவந்த பெயராகும். (சயங்கொண்டசோழன்-இராசராசன் I.) அமிதசாகரர்க்குப் பிற்காலத்தில் தொண்டைநாட்டுக்கு அப்பெயர் வழங்கியிருப்பின்—"அமிதசாகரமுனியைத் தொண்டைநாட்டகத்து.... இருத்தி" என்று பாடப்பட்டிருக்கும். அவ்வாறன்றிச் "சயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ...இருத்தி" என்று குறிப்பிட்டுக்கூறுவதால், அம் முனிவர்காலமுதலே அந்நாட்டுக்கு வழங்கலான பெயரொன்றையே சாஸனமுங் கொண்டுகூறலாயிற்றென்றும், அதனால் முதல்-இராசராசன் (985—1013) காலத்தையொட்டி அமிதசாகரர் வாழ்ந்தவரென்றுங் கருத இடமுண்டாகின்றது. இக்கருத்தை அடியில்வரும் மற்றொரு சிறந்த ஆதாரம் வற்புறுத்துதல் அறியத்தக்கது.

அமிதசாகரரைப்பற்றி முதலிற் குறிக்கப்பட்ட யாப்பருங்கலப் பாயிரத்துள், அம்முனிவர்—

" தனக்குவரம் பாகிய தவத்தொடு புணர்ந்த
குணக்கடற் பெயரோன் கொள்கையின் வழாஅ
அளப்பருங் கடற்பெய"ரோன்—

என்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் அறியலாம். இதனுள், குணக்கடற் பெபரோன் என்பது குணசாகரர் என்ற பெயரையாம். இத்தொடரால் அமிதசாகரர்க்கு ஞானாசாரியராயிருந்தவர், குணசாகரர் என்பது தெளியப்படும். இக்குணசாகரப்பெயர், காரிகையுரைசெய்தவர்க்கும் வழங்குகின்றது. அமிதசாகரமுனிவர்க்குப் பின்பு அவர் நூலுக்கு உரையிட்ட ஒருவரை, அம்முனிவர்க்கு ஆசாரியராகக் கருதுவது அசங்கதமாதலின், யாப்பருங்கலப்பாயிரங்கூறும் குணசாகரர், காரிகை யுரைகாரரின் வேறான ஆசிரியர் என்பது திண்ணம். ஆயின், இக்குணசாகரர் யாவர்? என்பது கேள்வியாகும்.

திருநெல்வேலிஜில்லாவைச்சார்ந்த கழுகுமலையில், பாண்டியன் மாறஞ்சடையனது 3-ஆம் ஆட்சிவருஷத்தில் அமைந்த சாஸனங்க ளிரண்டால், அவன்காலத்தே, குணசாகரபட்டாரர் என்ற பிரபல

ஜைனமதாசாரியர் சமணசித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்வதற்காக, அம்மதப்பிரவர்த்தகர்சிலரை நியமித்து அவர்கட்கு உணவுக்குவேண்டிய பூமியுதவிய செய்தி தெரியவருகின்றதென்று ஸ்ரீமாந். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் தம்வியாசத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். குணசாகரரைப்பற்றிய இச் சாஸனங்களில் வீரநாராயண ஏரி, உத்தமசோழன் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றனவாம். இவற்றுள் வீரநாராயணன் என்பது முதற் பராந்தகனுக்கும் (907-953) உத்தமசோழன் என்பது அப்பராந்தகன் பேரருள் ஒருவனான மதுராந்தகசோழனுக்கும் (970—955) உரிய பெயர்களாகும். ஆகவே, குணசாகரபட்டாரர், மதுராந்தகன் விளங்கிய 970-க்குப் பின் வாழ்ந்தவர் என்பது தெளிவாகின்றது.

10-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் பட்டமெய்தியவனும், சின்னமனூர்ப் பெரியசாஸனஞ் செய்வித்தவனுமாகிய இராஜசிம்மபாண்டியனுடையமகனே, குணசாகரர்காலத்து மாறஞ்சடையனாகவேண்டும் என்று ஐயரவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இவ்வாறாயின், அம்மாறஞ்சடையன் அப்பத்தாநூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஏறக்குறைய உத்தமசோழன் (970) காலத்தையொட்டி வாழ்ந்திருத்தல்கூடியதேயாம். ஆகவே, உத்தமசோழனான மதுராந்தகன்காலத்தையடுத்துக் குணசாகரரும் விளங்கியவரென்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, வீரராசேந்திரன் (1062—70) காலத்துக்கு முற்பட்டவரென்று யான் மேலே விளக்கிய அமுதசாகரருடைய ஆசிரியர் இக் குணசாகரபட்டாரரே என்று கருதுவதற்கு, அவ்விருவருடைய காலங்களும் மிகநெருங்கியிருப்பதும், வேறு பிரசித்தரான குணசாகரர் காணப்பெறாமையும் தக்க ஏதுக்களாகின்றன. இவ்வாறாயின், அக்குணசாகரரது மாணாக்கரான அமிதசாகரரை, முன்பு கூறியவாறு, உத்தமசோழனான மதுராந்தகனுக்குப்பின் பட்டமெய்திய—முதலிராசராசன் (985) காலத்தில் விளங்கியவராகக்கொள்வது பெரிதும் பொருத்தமென்றே கூறலாம்.

இனி, முற்குறித்த இரண்டாஞ் சாஸனப்பாட்டால் கண்டன்மாதவன்முன்னோன், தொண்டைநாட்டில் தன்னூரான குளத்தூர்க்கண்ணே, அமிதசாகரமுனிவரை வரவழைத்து வசிக்கச்செய்து அவரைக்கொண்டு

காரிகைநூலைச் செய்வித்தனன்—என்ற செய்தி தெரியலாம். இதனால், அம்முனிவர், வேற்றுநாட்டினின்று தொண்டைநாட்டுக்குத் தருவிக்கப் பட்டவரென்பது பெறப்படும். இம்முனிவர் தங்கிக் காரிகைநூலை இயற்றிமுடித்த இடமாதல்பற்றியே காரிகைக் குளத்தூர் என்ற பெயர் அதற்கு வழங்கியதென்பது "அமிதசாகர னெடுந்தமிழ்த் தொகுத்த காரிகைக் குளத்தூர்" என்பதனால் அறியலாம். தொண்டைநாட்டிற் குளத்தூர் என்ற பெயரமைந்த ஊர்கள் பலவுள்ளன. அவற்றுள், காரிகைக்குளத்தூர் எது என்பது துணியக்கூடவில்லை. இனி, காரிகையாசிரியரை அமுதசாகரர் என்று முதற்பாட்டும், அமிதசாகரர் என்று இரண்டாம்பாட்டும் வழங்குகின்றன. இதனால் அப்பெயரின் இருவகை வழக்கும் முற்காலத்திலே வழங்கலாயின என்பது வெளியாகின்றது.

இனி, காரிகை யுரையாசிரியர்க்குக் குணசாகரர் என்றபெயர் வழங்குவதையும், முன்கூறியவாறு அவர் அபயனுக்கு முற்பட்டவராதலையும் நோக்கும்போது, அவ்வுரைகாரர், அமிதசாகரருடைய மாணாக்கராய், அவராசிரியரான குணசாகர பட்டாரர் பெயரைத் தரித்தவர் போலும் என்று கருதக்கூடியதாகின்றது. காரிகையுரைகாரர் சோணாட்டவர் என்பது, செந்தமிழ்நிலமாவது சோணாடே என்றெழுதிய அவர் கொள்கையாலும், அவ்விடத்து—

"மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவமா தவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மையறு சோழ வளநா டென்ப" (ஒழிபி. 'பொருளோடடி' உரை).

என்று, அவர் காட்டிய அகவலொன்றாலும் ஊகிக்கப்படுகின்றது.

மு. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீ:

மதிப்புரை.

காவேரியும், மௌகரியரும் சங்ககாலமும்.

இஃது, ஆங்கிலமொழியில் எழுதப்பெற்றதொரு ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையாம். சென்னைப் பச்சையப்பன்கல்லூரியிற் சிலகாலம் ஆங்கில பாஷாபண்டிதராயிருந்த ஹைக்கோர்ட்டு வக்கீல் ஸ்ரீமாந் T. G. ஆராவமுதையங்காரவர்கள் (B.A., B.L., L.T.,) இதன் ஆசிரியராவர். இது சென்னை ஸர்வகலாசங்கத்தாரால் 1924-ஞு 'சங்கர-பார்வதி' ஸம்மானம் அளிக்கப்பெற்றது.

கலிங்கத்துப்பரணியில், கரிகாலச்சோழனது சிற்றரசனாக முகரியென்பானொருவன் குறிக்கப்படுகிறானென்றும், காவிரிக்குக் கரைகட்டிய காலையில், உடனிருந்துதவாமைக்காக அவன் கண்ணழிக்கப்பெற்றானென்றும், மௌகரியரென்னும் அரசபரம்பரையினர் மகததேசத்தை ஆண்டவர்களென்றும், கரிகாலன் அத்தேசத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிபெற்றவனென்றும், அவர்களுள் ஒருவனையே முகரியென்று தமிழில் வழங்கியிருத்தல்கூடுமென்றும், இங்ஙனம் வடஇந்தியாவிற் படையெடுத்துச்சென்ற தமிழரசர் மற்றும்இருவரைச் சங்கநூல்கள் குறிப்பிடுகின்றனவென்றும், அத்தகைய படையெழுச்சிக்கு எற்ற காலம் இன்னதுதானென்று வடநாட்டுச்சரித்திரத்தினின்று துணிந்து கூற இடமிருக்கிறதென்றும், அதனாற் சங்ககாலமும் நிர்ணயிக்கப்படலாமென்றும், இவ்வாராய்ச்சி விரிவாக விளக்கிச்செல்லுகின்றது. தமிழ் நூல்மேற்கோள்களும் சிலாசாஸனக்குறிப்புக்களும் இதில் ஆங்காங்கு ஆதரவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவையாவும் ஆசிரியரது அகன்ற அறிவின் ஆராய்ச்சிவன்மையை மிகுதியும் அருமையாகப் புலப்படுத்துவனவாம். சங்ககாலத்தைப்பற்றிய மூன்றுகொள்கைகள் இதிற் சொல்லப்படுகின்றன. அவை:—(1) கி மு. 208 முதல் கி. மு. 184 வரை. (2) கி. மு. 184 முதல் கி. பி. முதல்நூற்றாண்டின் ஆரம்பம்வரை. (3, கி. பி. மூன்றுநூற்றாண்டு என்பனவாகும்.

கரிகாலனது மகததேசத்து வெற்றியும் முகரியைக் கண்ணழித்த விருத்தாந்தமும் இன்னும் பிறசான்றுகளால் ஆராய்ந்து முடிவுரைக்கத் தக்கன. இதன்விலை ரூ. 2-4-0. வேண்டுவோர் ஆக்கியோரிடம்பெறலாம்.

ஐ ய வி ஞ.

கந்தபுராணம் அசுரகாண்டம் அமரர்சிறைபுகுபடலத்தில், கந்தவேள்முன் வியாழபகவான் சூரனுக்கஞ்சிய தேவர்கணிலையைத் தெரிவிக்குமிடத்துக் கூறும்,—

“எம்பிரானின்னை முக்கணெந்தையையவணங்கநேரிற்
றம்பெருவடிவங்காணச்சாருவரொழிந்தகாலை
யும்பர்கோன்முதலோர்தத்தமுருக்கரந்துழல்வர்வான்மேல்
வெம்பணிசிலைகண்மாறும்வெய்யவர்நிலைமையேபோல்” (கஉ௫)

என்ற செய்யுளின் நான்காவதடியின் பொருளை வித்துவான்கள் இச்செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் விளக்குவார்களாக.

பெரி. பெரி. சுப. ஜகநாதன்செட்டியார்,
கண்டரமாணிக்கம்.

ஐயவிஞவுக்கு விடை.

கோள்களிற் கரந்துறைகோள்கள் என்று ஒருவகைபுண்டு.

“பரிதியிந்திரண்டுசிறும்பைந்நாகக்கோளிரண்டோ
டிருசுடர்வளைந்துகாணும்பரிவேடநெடுகவீண்டுப்
பெருகியமைம்மீன்வானிற்பெருந்தூமமெதிர்ந்தவில்லுக்
கருதியநுட்பமெல்லாங்கரந்துறைகோள்களாமே.

என்னும் (சூடாமணிநிகண்டு 12-ம் தொகுதி—க0௬) செய்யுளாற் கரந்துறைகோள்கள் பத்தென்பது புலனும்.

[அவையாவன:—1. பரிதி—சூரியன். 2 இந்து—சந்திரன். 3, 4. நாகக்கோளிரண்டு—ராகுகேதுக்கள். 5, 6. இருசுடர்...............பரிவேடம்—சூரியசந்திரர்களைச் சுற்றிக்காணப்படும் வட்டங்கள். 7. மைம்மீன்—சனி. 8. தூமம்=புகைக்கொடி. 9. வில். 10. நுட்பம் என்பனவாம். மைம்மீன், புகைக்கொடி, வில், வட்டம், நுட்பம் என்பவை சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை முதலியவற்றினும் கரந்துறை கோள்களாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க]

இப்பத்தினுள் மேலேகாட்டிய கந்தபுராணச்செய்யுளின் இறுதியடியிற் கூறப்படுபவை நான்கு. அவை, இராகு, கேது, வில், பரிதி என்பனவாம். (ஆதித்தர் பன்னிருவராதலின் வெய்யவன் என ஒருமையாற்கூறுது வெய்யவர் எனப் பன்மையாற் கூறினர்.) இக்கோள்கள் ‘வெளிப்பட்டும் மறைந்தும் தோன்றும் நிலைபோல’ என்பது அவ்வடியின் பொருளாகும்.

திருவாவடுதுறையாதீனவித்துவானும்
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்சைவநூற்பரிசோதகருமான
சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[கஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

[எல்லாம் விதியின்செயலென்று இராமன் கூறக்கேட்ட இலக்குமணன் "துருத்தியால் ஊதப்பெற்ற உலைத்தீப்போல என் மனத்துள் மூண்டெழும் கோபத்தை யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேன். உனக்குத் தீங்குசூழ்ந்தவளுடைய மதிக்குமேல் மதியாகவும் நீ விதந்துகூறிய விதிக்குமேல் விதியாகவு முள்ளது என்விற்றொழிலென்பதை நீ பார்ப்பாய்" என்றான். இராமன், "சுருதி பயின்ற நாவினாற் சொல்லத்தகாத சொற்களைச் சொல்லுகின்றாய். தாய் தந்தையரைக் கோபித்தல் தக்கதன்று" என்றான். இளையவன் "எனக்குத் தாயும்நீ, தந்தையும்நீ, தலைவனும்நீயே, பிறரில்லை, அவர்கள் படும்பாட்டைப் பார்" என்றான். இராகவன் "என் தந்தை தந்த வரத்தால் அரசைப் பெறுபவன் பரதன், தவத்தைப்பெறுபவன் நான். எனக்கு இதனினும் நல்லது இல்லை" என்றான்].

269 ஆன்றான் பகர்வான், "பகர் ஐய, இவ் வையமெங்கும்
தோன்றா நெறிவாழ் துணைத் தம்பியைப் போர்தொலைத்தோ,
சான்றோர் புகழ் நல் தனித் தாதையை வாகைகொண்டோ,
ஈன்றாளை வென்றோ, இனி இக்கதம் தீர்வ" தென்றான்.

இ-ள். இராமன் (பின்னும்) கூறுவானாய், "இந்த உலகத்திலே எங்கும் காணப்படாத (சிறந்த) நெறியில் (ஒழுகி) வாழ்கின்ற, (எனக்கு) உதவியாக உள்ள, என் தம்பி பரதனை வென்றோ, பெரியோர் புகழ்கின்ற நல்ல ஒப்பற்ற தந்தையைச் செயித்தோ, பெற்றவளை வெற்றிகொண்டோ, (யான் இதுவரை கூறியதனால் தீராத) இந்தக்கோபம் இனிமேல் தீர்வது? ஐயா, சொல்லாய்" என்றான்.

ஆன்றான்-(அறிவு நற்குணமுதலியவற்றால்) நிறைந்தவன் (பத்துப்பாட்டு); அமைந்தவன் (மணிமேகலை); (இலக்குமணன் படபடப்புக்கு

எதிரிடையான) அமைதியுடையவன். துணை-உதவி. 'போர்தொலைத்தல்' 'வாகைகொள்ளல்' என்ற இரண்டு தொடர்களும் 'வெல்லல்' என்னும் பொருளுடையன. கதம்-கோபம்.

'துணைத்தம்பியை' என்பதற்கு 'உன்னைப்போல எனக்குத் துணையானதம்பியாகிய பரதனை' என்று பொருள்கொள்ளலாம். 'தம்பி' இலக்குமணனுக்கு மூத்த பரதனைக் குறித்தலால், இராமன்தம்பியெனப் பொருள்கூறப்பட்டது.

'பிறுமைய வெவ் வைய மையல்' 'புகழூங் தவத்தாதையை வாதைகொண் டோ' பாடபேதங்கள். 'துன்பப்படுத்தல்' 'துன்பஞ்செய்தல்' எனல்போல 'வாதைப்படுத்தல்' 'வாதைசெய்தல்' என்பது மரபு: 'வெற்றிகொள்ளல்' 'செயங்கொள்ளல்'போல 'வாகைகொள்ள'லும் மரபு. 'வாதைகொள்ளல்' என்ற வழக்கமில்லை. 'தாதை'க்கு 'வாதை' பிராசமாயிருப்பதுபற்றி 'வாகை' என்ற பூர்வபாடம் பிரதிசெய்வோரால் 'வாதை' என மயங்கி எழுதப்பட்டதுபோலும்.

'வையமையல்தோன்றுநெறி' என்பதற்கு '(உலகப்பற்று விட்டுக் கடவுட்பற்றுடையனுய்) உலகமயக்கம்தோன்றாத (பத்தி)நெறி' யெனப் பொருள்கூறலாம்.

270 "செல்லும் சொல் வல்லான் எதிர், தம்பியும், தெவ்வர் சொல்லும்
சொல்லும் சுமந்தேன்; இருதோளெனச் சோம்பின் ஓங்கும்
கல்லும் சுமந்தேன்; கணைப்புட்டிலும் கட்டமைந்த
வில்லும் சுமக்கப் பிறந்தேன்; வெகுண் டென்னை!" என்றான்.

இ-ள். இராமன் (கூறியதற்கு) எதிராக, இலக்குமணன், "('இராமனைக் காட்டுக் கோட்டுவாரைத் தடுக்க யாதொன்றும் செய்தானில்லை'யென்று) பகைவர் (பழித்துச்) சொல்லும் (பழிச்) சொல்லைச் சுமந்தேன், தோள்களென்று பெயர்படைத்த (தோள்களுக் குரிய போர்த்தொழில்செய்து வளராமல்) சோம்பலால் வளர்ந்த மலைகளைச் சுமந்தேன், (அம்மட்டோடமையாமல், போர்செய்தற்கு உபயோக மில்லாத) அம்புக்கூட்டையும் வில்லையும் (வீணே) சுமக்கப் பிறந்தேன், (இவ்வாருகப் போர்த்தொழில்செய்யப்பெருத யான்) கோபித் தென்ன பயன்?" என்றான்.

செல்லும் சொல்-குறித்தபயனைப் பயந்தேவிடுவதன்றிப் பழுது படாத சொல். 'தோளென' என்பதில் உள்ள 'என' என்பது 'அழுக்கா றென ஒருபாவி' என்ற குறளில்வரும் 'என' என்பதுபோல 'என்று சொல்லப்பட்ட' என்னும் பொருளுடைய இடைச்சொல். 'சோம்பி ஓங்கும்' என்றும் பாடம்.

[இராமன், "யான் தந்தை சொல்லைக் கடக்கலாகாது; நீ என் சொல்லைக் கடக்கலாமோ?" என்றான். எனவே, இலக்குமணன் கோபத்தை நீக்கி, எதிர்மறுத்துக் கூறுவதை நிறுத்திக் கடவுள்கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கரைகடவா தடங்கிநிற்கும் கடல்போல, அமைதியுற்று நின்றான். நின்றவனை இராமன் அன்பொடு தழுவி அழைத்துக் கொண்டு சுமித்திரைமாளிகைக்குத் திரும்பிச்சென்றான்.]

[தனது இரண்டுகண்கள் போன்ற தன் அருமைமைந்தரிருவரும் காட்டுக்குச் செல்லச் சித்தமாய் வரக் கண்டு, சுமித்திரை, துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல், கீழே விழுந்து சோர்ந்து கிடந்தாள். அவளை இராமன், ஓடிச்சென்று தூக்கி யெடுத்து "அன்னாய்! அரசனைப் பொய்ய னாக்க என்னால் இயலாது. காடு சென்று கடிது திரும்புவேன். யான் காட்டிடத்துச் சென்றாலும் கடலிடத்துச்சென்றாலும் என்னை வருத்த வல்லார் எவரும் இல்லார். நீவருந்தாதே" யென்று தேற்றிக்கொண்டி ருக்கும்சமயத்தில், கைகேசி கொடுத்த மரவுரிகொண்டு அவள் பணிப் பெண்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் கார்மேகவண்ணனைக் காணுந்தோறுங் கார்மேகம்போலக் கண்கள் நீர்பொழிய, நெஞ்சு அழிய, "மற்றையோர் வருத்தங் கண்டு இரங்காத வன்மனத்தினள் வழங்கிய மரவுரிகள் வந்திருக்கின்றன" என்றார்கள்.]

271. வாணித்தில வெள்நகை யார்களை, வள்ளல் தம்பி,
"யாணர்த்திரு நாடிழப் பித்தவள் ஈந்த எல்லாம்
பூணப்பிறந் தானும்நின் றான்; அதைப் போர்வி லோடும்
காணப்பிறந் தேனும்நின் றேன்; அவை காட்டும்:" என்றான்.

இ. ள். (அப்போது) இலக்குமணன், அப்பெண்களை நோக்கித் "தன்னை நாடிழக்கச்செய்த (கொடிய) வள் கொடுத்தவை (எவை

யென்றாலும் அவை) களையெல்லாம் (பொறுமையுடன் ஏற்றுப்) பூணு தற்குப் பிறந்தவனும் நின்றான்; (அவன் நாடிழவாமற் காக்க உதவாமற் போன) வில்லோடு, அவைகளை அவன் பூணுவதைக் காணப் பிறந்த யானும் நின்றேன்; அவைகளைக் காட்டுங்கள்" என்றான்.

வாள் நித்தில வெள்நகையார்—ஒளியுடைய முத்தையொத்த வெண்மையான பற்களையுடையார். யாணர்—புதுவருவாய். 'வெண்ணகையார்தர', 'இழந்தீந்தவர்,' 'நின்றானவை' யென்பன பாடபேதங்கள்.

'பூணப்பிறந்தான்' என்றது, வேறு தக்ககாரியங்கள் எதுவும் செய்தற்காகவன்றி இந்த அவமானத்தை அடையவே சென்மமெடுத்தானென்று இராமனது பொறுமையை நொந்து கூறியது. 'வில்லோடு காணப்பிறந்தேன்' என்றது இந்நிலைமையை இராமன் அடையாமற் காத்தற்குப் பயன்படாத வில்லைபுந் தன்னையும் நொந்து கூறியது. 'நின்றான்', 'நின்றேன்' என்பவை, இராம லக்குமணர் முறையே பூணுதல் காணுதலன்றி வேறு செயலின்றி வாளாநின்றதைக் குறிப்பாக உணர்த்தின. 'பூணப்பிறந்தானும் நின்றான்', 'காணப் பிறந்தேனும் நின்றேன்' என்ற எள்ளலும் இரங்கலும் ஒருங்கே குறிப்பித்த சொற்றொடர்ச்சுவை, சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தெவிட்டாத தேன்போன்று தித்தித்துச் சிந்தைக் கினிமை செய்கின்றது.

[இராமன், அந்த ஏவல்மகளிர் கொடுத்த மரவுரியை விருப்புடன் வேண்டிக்கொண்டு, சுமித்திரையை நோக்கி "எம்பெருமாட்டி, துன்பு நீங்கி, 'ஏகுக' என அருளினால், அதுவே வழித்துணையாம்" என்று அவள் பாதங்களில் பணிந்தான்.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.